

ธัมมะปีติ

แจกฟรีเป็นธรรมทาน
ห้ามซื้อขาย

ห๊ะ...อะไรนะ
what happen

พระปิติสุข ธัมมะปีติ

ห๊ะ...อะไรนะ what happen

พิมพ์ครั้งที่ ๑

ห๊ะ...อะไรนะ

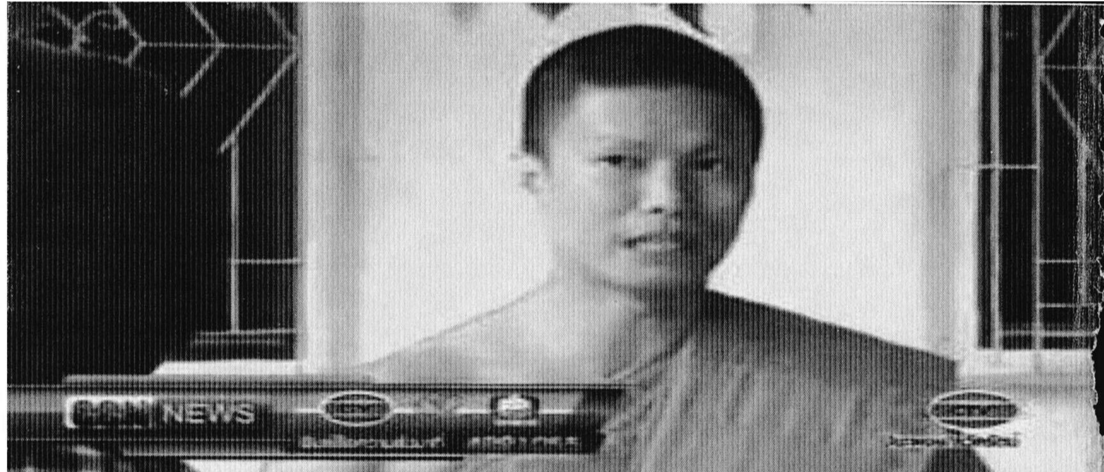
WHAT HAPPEN

การอ่านหนังสือคือขุมทรัพย์ทางปัญญา

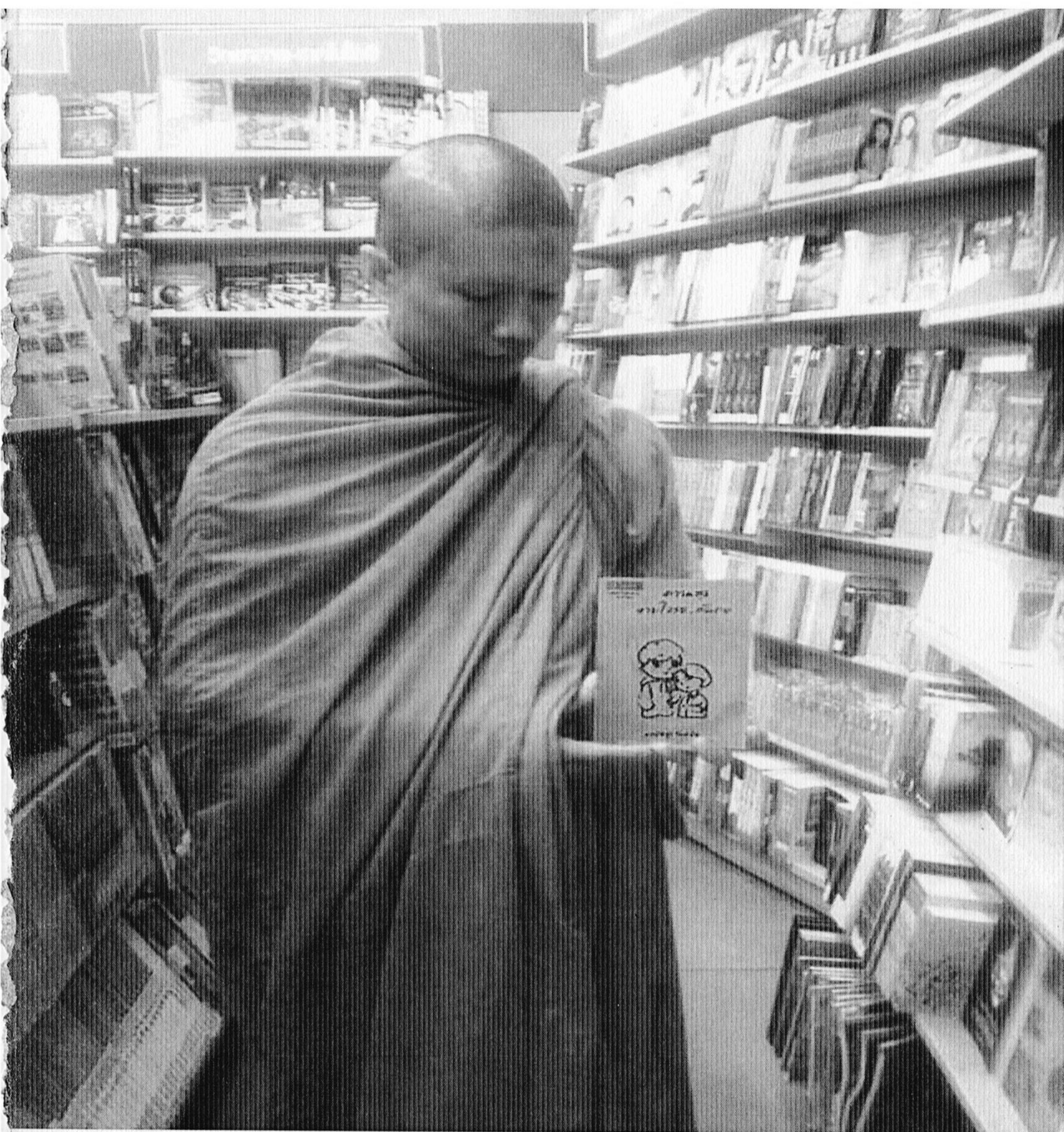
ทุกตัวอักษรนั้นมีชีวิต เปลี่ยนชีวิตผู้อ่านได้

-ปิติสุข วิสูตรศักดิ์

(หนังสือเล่มนี้แจกฟรีทั่วประเทศเป็นธรรมทานห้ามซื้อขาย)

NEWS

ELIEVE IN ROCK
RSTH CPS

สิ่งใดที่เกิดมีขึ้นแล้วเป็นธรรมดา

สิ่งนั้นย่อมมีดับไปเป็นธรรมดา

JAMES DEAN

สารบัญ

กล้องวงจรปิด	๑๑
ถอดปลั๊ก	๑๕
ความหมายแห่งชีวิต	๑๘
สิ่งที่หายไป	๒๑
ความลับในอากาศ	๒๔
เดี๋ยวมันก็ผ่านไป	๓๑
เพื่ออะไร	๓๘
ผู้ฝ่าฝืนกฎ	๔๓
อาม่า	๔๘

สารบัญ

ทำไม่ได้หรือไม่ได้ทำ ๕๑

วัยระเริง ๕๕

พลังแห่งความสำเร็จ ๕๙

ธรรมะสำหรับชาวต่างชาติ

บทความภาษาจีน...

บทความภาษาฝรั่งเศส...

บทความภาษาอังกฤษ...

ประวัติโดยย่อ ผู้เขียน

นาย ปิติสุข วิสูตรศักดิ์ (โอ๊ค) เกิด เมื่อ 9 กันยายน พ.ศ. 2521 ที่ โรงพยาบาลพระมงกุฎเกล้า จังหวัดกรุงเทพมหานคร

เคยเป็นอาจารย์สอนคัมภีร์ไบเบิ้ล15ปี และได้ศึกษาร่ำเรียนปรัชญาและจิตวิทยาอีกหลายปี

เคยทำงานกราฟฟิกภาพยนตร์ ที่บริษัท อิเมจิแมกซ์ จำกัด

เป็นผู้ช่วยเลขารัฐมนตรี ประจำสำนักนายกรัฐมนตรี เมื่อปี 2553 ถึง ปี 2554

กำลังศึกษาอยู่ที่ มหาวิทยาลัย รามคำแหง คณะ มนุษย์ศาสตร์ วิชาเอก ประวัติศาสตร์

ID LINE; orogard

FACEBOOK พระอาจารย์ ปิติสุข

คำนิยม

พระอาจารย์ปิติสุข เขียน "ห๊ะ...อะไรนะ"

ได้ชวนติดตาม เนื้อความละเอียดอ่อนลึกซึ้ง อุดมด้วยแรงบันดาลใจ ให้กำลังใจ ให้ความหวัง ให้คติ

และปลุกสติสัมปชัญญะแก่คนทั่วไปอย่างเรา ๆได้อย่างดียิ่ง

...ด้วยลีลาและภาษาที่ร่วมสมัย เข้าใจง่าย...

ข้อเด่นอีกประการหนึ่งก็คือ ความใจกว้างของท่านที่มีต่อศาสนาอื่นและยังสามารถเชื่อมโยงสาระและข้อปฏิบัติของศาสนาใหญ่ของโลกอย่าง พุทธ คริสต์ อิสลามได้อย่างผู้รู้จริงอีกด้วย

นับเป็นหนังสือที่มีคุณค่ายิ่งในยุคสมัยที่ความทุกข์ในโลกมากขึ้นทุกวัน

วิมล ไทรนิ่มนวล

(บก. สำนักพิมพ์สยามประเทศ)

ขอขอบคุณ

นาย ธรรมนูญ วิสูตรศักดิ์ บิดาผู้ให้กำเนิด นาง กรจรี แพงอ่อน มารดาผู้ให้กำเนิด

กัลยาณมิตรผู้ใจบุญทุกท่านที่ร่วมบริจาค ทำให้หนังสือเล่มเล่มนี้เกิดขึ้นได้

ทีมข่าว ctv และเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทุกท่าน

Thanyakan Chanthet ผู้แปลภาษาไทยฝรั่งเศส

ชินณปพัทน์ สิริรัชชยนนท์ + นัยปภร ยงยุทธมีชัย ผู้แปลภาษาไทยจีน

ยุพา หมั่นตะลุง ผู้แปลภาษาไทยอังกฤษ

ชินณปพัทน์ สิริรัชชยนนท์ นักเขียนรับเชิญ

ณฐิฌา นักเขียนรับเชิญ ผู้ช่วยจัดรูปแบบหนังสือ

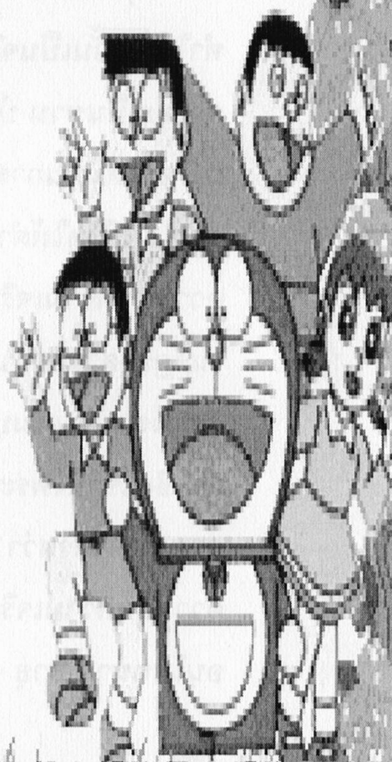
ธวัลรัตน์ ทำทอง นักเขียนรับเชิญ

สุวพัชร ศันสนียชีวิน นักเขียนรับเชิญ

ยุพา หมั่นตะลุง นักเขียนรับเชิญ

ปุณยวีร์ สินหิรัญธนภิญโญ ผู้ช่วยตรวจอักษร

ธนัญกรณ์ ชาติเฉลิมพันธุ์ ที่ปรึกษา

จากใจผู้เขียน

หลังจากผ่านร้อนผ่านหนาวฟันฝ่าอุปสรรคมาจนหนังสือเล่มแรกในชีวิต(ความสุขหายใจรดต้นคอ)คลอดออกมาดูโลกได้สำเร็จและยังประสบความสำเร็จอีกด้วย เราในฐานะพระผู้น้อยรูปหนึ่งต้องขอขอบคุณ กัลยาณมิตรทุก ๆท่านที่ร่วมแรงร่วมใจกันทำให้ฝันนั้นเป็นจริง มาถึงวันนี้หนังสือเล่มสอง(ห๊ะ อะไรนะ)ก็ได้คลอดตามเล่มแรกมาติด ๆก็เพราะได้กัลยาณมิตรทุก ๆท่านอีกเช่นเดิมที่ช่วยทำให้ฝันนั้นเป็นจริง ไม่มีการให้ใด ๆยิ่งใหญ่ไปกว่าการให้ธรรมะเป็นทาน บัณฑิตทั้งหลายกล่าวว่า การให้ธรรมทานเปรียบเหมือนการให้ขุมทรัพย์ หรือประทีปที่จะเป็นเครื่องส่องทางชีวิตให้ดำเนินไปในทางที่ถูกต้องดีงาม นำชีวิตไปสู่ความสุขความเจริญ และเมื่อยังต้องเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในวัฏสงสารย่อมเป็นผู้ไม่ตกต่ำ มีชีวิตที่ดีงามได้เกิดในสุคติภพเมื่ออบรมบ่มบารมีแก่กล้าแล้วย่อมสละละกิเลสได้โดยสิ้นเชิง เข้าถึงพระนิพพานได้ เพราะเหตุนี้ พระผู้มี-พระภาคเจ้าจึงตรัสว่า การให้ธรรมะย่อมชนะการให้ทั้งปวง ขอความสุขความเจริญจงมีแด่กัลยาณมิตรทุก ๆท่าน

อนุโมทนา...สาธุ (พระ ปิติสุข ธัมมะปีติ)

บทที่ 1

กล้องวงจรปิด

เขียนโดย...พระปิติสุข

“อย่านำความทุกข์ใจกลับมารีไซเคิล”

เรื่องราวและเหตุการณ์ต่างๆที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเรานั้นมีทั้งช่วงเวลาแห่งความสุข และ ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ สมองของมนุษย์คือมหาสมุทรแห่งความทรงจำที่จะเก็บรวบรวมประสบการณ์ต่างๆเอาไว้เพื่อประมวลผลในการดำเนินชีวิต ในแต่ละวันความคิดของมนุษย์เรานั้น 80 เปอร์เซ็นต์จมอยู่กับอดีต อีก 10 เปอร์เซ็นต์จินตนาการถึงเรื่องอนาคต อีก 10 เปอร์เซ็นต์คิดถึงแต่เรื่องชาวบ้าน สรุปว่าในหนึ่งวัน มนุษย์เราแทบไม่ได้คิดถึงเรื่องของปัจจุบัน นั่นคือสาเหตุอันเป็นบ่อเกิดของความทุกข์ และทำให้ความสุขที่อยู่ตรงหน้าถูกมองข้ามไป พระศาสดาหลายท่านหลายศาสนาได้ให้ความสำคัญกับเวลาปัจจุบันขณะเท่านั้น ไม่เคยมีพระศาสดาองค์ไหนท่านไหนศาสนาไหนที่สอนให้มนุษย์ใช้เวลาอยู่กับอดีตหรือเพ้อฝันอยู่กับอนาคต ถามว่าทำไมเราถึงต้องอยู่กับปัจจุบันล่ะ ก็เพราะว่าเวลาปัจจุบันขณะเท่านั้นที่เป็นตัวกำหนดอนาคตของเรา เวลาปัจจุบันขณะนี่ล่ะที่จะพาเราให้หลุดพ้นจากความเจ็บปวดขื่นขมจากเหตุการณ์ในอดีต หากเราอยากรู้ว่าอนาคตเราจะเป็นอย่างไร ก็ให้ตรวจพิจารณาตัวเองว่าปัจจุบันนี้

เรากำลังทำอะไร เพราะสิ่งที่เรากำลังลงมือทำในปัจจุบันนี่ล่ะคือตัวกำหนดทิศทางของอนาคต เวลาปัจจุบันขณะนี้ที่แท้ก็คืออนาคตของอดีตนั่นเอง ปัจจุบันนี้เราเป็นอย่างไร เรารวยหรือจน เราประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว นั่นก็เป็นผลจากการกระทำในอดีตที่ผ่านมาของเราทั้งสิ้น เวลาปัจจุบันขณะนี้จึงเป็นทั้งอนาคตของอดีต และเป็นอดีตของอนาคตด้วย หลายต่อหลายคนชอบนำความทุกข์ใจที่มันเกิดขึ้นและดับลงไปแล้วในอดีตกลับมารีไซเคิลใหม่อีกครั้งในปัจจุบัน และยังโมดิฟายความทุกข์ใจเอาไว้ใช้ในอนาคตอีกด้วย ก็ไม่รู้เหมือนกันว่าเพื่ออะไร

“ความสุขนั้นลืมง่าย ความทุกข์นั้นลืมยาก”

ทุกสิ่งล้วนเกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับลง ไม่มีสิ่งใดจะคงอยู่ชั่วนิรันดร์ ไม่มีใครเสียใจร้องไห้เกินหนึ่งชั่วโมงและก็ไม่มีใครสุขใจนั่งยิ้มเกินหนึ่งชั่วโมงเช่นกัน ทุกอย่างมันก็แค่ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับลง มันก็เหมือนฤดูร้อน ฤดูฝน ฤดูหนาว อากาศมันไม่ได้ร้อนทั้งปี ฝนก็ไม่ได้ตกทั้งปี หิมะก็ไม่ได้ตกทั้งปีเช่นกัน ดังนั้นเราต้องวางหัวใจให้เป็นกลาง เมื่อความทุกข์เกิดขึ้นก็ให้รู้ให้เห็น แต่อย่าเอาจิตใจเข้าไปเป็นทุกข์ แค่รู้แค่เห็นเท่านั้นก็พอ เมื่อความสุขเกิดขึ้นก็แค่รู้แค่เห็น อย่าเอาจิตใจเข้าไปร่วมด้วย จงวางอารมณ์ให้เป็นกลาง วางให้มันพอดีแค่นั้น อย่าเอนเอียงไปด้านใดมากเกินไป พึงจำไว้ในหัวใจเสมอว่าทุกสิ่งที่เข้ามากระทบอารมณ์ไม่ว่าจะเป็นความทุกข์หรือความสุข มันก็แค่

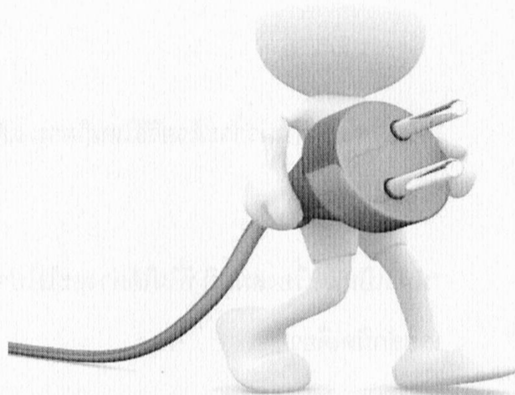
เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับลง ปล่อยให้อดีตที่มันผ่านไปแล้วจบไปแล้วถูกลบออกไปจากสมอง

สมองคนเราก็เปรียบเหมือน ซีพียู (CPU:Central Processing Unit หัวใจหลักในการประมวลผลของคอมพิวเตอร์) เมื่อเจอเรื่องที่ไม่ดีเรื่องที่ทำให้ต้องเสียใจเป็นทุกข์ก็ให้ทำการ (Format) จัดรูปแบบข้อมูลในสมองให้อยู่ในสภาวะที่สมดุลไม่ให้ตึงเกินไป และเมื่อเจอเรื่องที่ดีทำให้มีความสุขก็รักษาระดับอารมณ์ไว้ให้สมดุลไม่ให้หย่อนเกินไป จำไว้ว่าเรื่องราวต่างๆในชีวิตที่มันเคยเกิดขึ้น มันคือเรื่องที่ผ่านไปแล้วมันจบไปแล้ว เราได้เสพความทุกข์และความสุขในห้วงขณะอารมณ์นั้นไปแล้ว ขอให้เราปล่อยวางซะ วางมันลง อย่านำเรื่องราวเหล่านั้นกลับมารีไซเคิลอีกเลย แต่ถ้าเป็นเรื่องราวดีๆ เรื่องราวแห่งความสุขก็เอากลับมารีไซเคิลได้นะ เพียงแค่อย่าไปยึดติดหรือคาดหวังว่าความสุขแบบนั้นมันจะเกิดขึ้นอีก ไม่งั้นความสุขในอดีตที่เรานำมารีไซเคิลมันจะทำให้ใจเรากลายเป็นทุกข์ไปได้เช่นกัน ดังนั้นเราจงอยู่กับปัจจุบันขณะ (present) มีสติอยู่กับเวลานี้ ใช้ชีวิตกับวินาทีนี้เท่านั้น วิธีรักษาใจให้ตามอยู่กับปัจจุบันขณะนั้นไม่ยากเลย แค่จดจ่อความรู้สึกไปที่ลมหายใจ ผ่อนคลายทำตัวให้สบายๆ หายใจเข้ายาวก็รู้ว่าหายใจยาว หายใจเข้าสั้นก็รู้ว่าหายใจสั้น ทำตัวให้เหมือนกล้องวงจรปิด ไม่ว่าสมองจะปรุงแต่งจินตนาการภาพอะไรขึ้นมา เราก็แค่เห็นแค่รู้เท่านั้น ไม่ต้องไม่มีอารมณ์ร่วมไปกับภาพที่เห็นเท่านั้นเอง กล้องวงจรปิดนั้นเห็นภาพคนยิงกัน

ตายเห็นคนโดนรถชนเห็นคนโดนรุมทำร้ายแต่กล้องวงจรปิดไม่เคยมีอารมณ์ตื่นเต้นหรือรู้สึกเวทนาคนเหล่านั้นในภาพที่เห็น กล้องมันทำหน้าที่แค่ดูแค่เห็นเฉยๆเท่านั้น เราเองก็ควรวางอารมณ์ให้เหมือนกล้องวงจรปิดเช่นกัน เมื่อใดที่ความคิดล่องลอยไปตามภาพที่เกิดขึ้นก็แค่รู้ตัวว่ากำลังคิด รู้ตัวว่ากำลังเพลินแล้วก็ละทิ้งความเพลินนั้นซะ กลับมาตามรู้ลมหายใจต่อไป หรือขณะที่เรากำลังทำงานอยู่ ก็ให้รู้ว่ากำลังหยิบ กำลังจับ กำลังเดิน แค่ให้รู้ตัวเองว่ากำลังทำอะไรเท่านั้นเอง นั่นล่ะที่เรียกว่ามีสติ นี่ล่ะที่เรียกว่าอยู่กับปัจจุบันอย่างแท้จริง จงสนุกกับงานที่ทำ จงรู้ตัวเสมอว่ากำลังทำอะไรอยู่ แล้วถ้าเป็นไปได้ให้หาเวลาว่างหรือเวลาก่อนนอนที่ไม่มีใครรบกวน ให้นั่งสมาธิตามดูตามรู้ลมหายใจอย่างผ่อนคลายคอยดูความคิดมันเกิดดับและคอยดูความว่างที่มันเกิดดับเช่นกัน หรือถ้าไม่สะดวกที่จะนั่งก็ให้นอนสมาธิก็ได้ ให้นอนในท่าทางที่สะดวกสบาย ผ่อนคลายร่างกายช้าๆ สมองเราก็ค่อยๆปล่อยวางเรื่องราวต่างๆลง และคอยตามดูลมหายใจเข้าออกช้าๆ ปล่อยสมองให้ว่างปล่อยจิตใจให้เบาสบายแล้วหลับตาลงช้าๆ นอนหลับ...ฝันดี

บทที่ 2

ถอดปลั๊ก

เขียนโดย...พระปิติสุข

ปัจจุบันนี้มีเกมส์คอมพิวเตอร์ที่ผู้เล่นจะต้องสร้าง และ ออกแบบตัวละครในเกมส์ ซึ่งเป็นตัวของผู้เล่นเอง มีทั้งการเลือกทำเลสถานที่ตั้ง เลือกเมือง เลือกอาชีพ เลือกนิสัย เลือกปณิธานชีวิต หลังจากนั้นเกมส์ก็จะโหลดตัวละครที่ผู้เล่นได้สร้างไว้เข้าสู่อาณาจักรแห่งเกมส์ ซึ่งมีบ้าน มีงานทำ มีการหาคู่ครองคนรัก มีเพื่อน มีสัตว์เลี้ยง มีทุกอย่างที่เหมือนชีวิตจริงในโลกใบนี้ แต่เมื่อผู้เล่นปิดคอมพิวเตอร์ลงเมื่อใด ตัวละครในนั้นและทุกสิ่งทุกอย่างในนั้นก็หายไปในชั่วพริบตา

"เพราะแท้จริงแล้วมันก็เป็นแค่เรื่องสมมุติดี ๆ นี่เอง"

และ เมื่อเราย้อนมองดูชีวิตจริง ๆของตัวเรา และ สิ่งมีชีวิตทั้งหลายทั้งปวงในจักรวาลแห่งนี้ ก็คงจะต้องมีวันนึงที่เราจะต้องถูกถอดปลั๊กหรือปิดวงจรชีวิตของตัวเองลงในไม่ช้าก็เร็ว ด้วยกันทั้งสิ้น

บ้างก็ถอดปลั๊กตัวเองอย่างมีสติรู้ตัว บ้างก็ถูกอุบัติเหตุปลั๊กหลุดโดยไม่ทันตั้งตัว บ้างก็ถูกผู้อื่นมาถอดปลั๊กให้ แต่ที่แน่ ๆ ก็คือทุกชีวิตต้องมีวันปิด

เครื่องถอดปลั๊กไม่ว่าจะด้วยวิธีไหนก็ตาม แล้วทุกอย่างในชีวิตที่ผ่านมา ท้ายที่สุดแล้ว

“มันก็เป็นแค่เรื่องสมมุติ ที่ไม่ได้ต่างอะไรไปจากเกมส์คอมพิวเตอร์ที่เราเล่น เลยสักนิดเดียว”

บทเรียนที่เราได้เรียนรู้จากเกมส์คอมพิวเตอร์นั้น ทำให้เราเกิดสติปัญญาใน การดำเนินชีวิตนอกเกมส์ของเราเป็นอย่างดี เพราะเราได้เรียนรู้แล้วว่าไม่มี อะไรจริงแท้แน่นอนและไม่มีอะไรที่เป็นของเราอย่างแท้จริงในโลกใบนี้ เรา มีความสุขกับสิ่งทั้งหลายที่เรามีหรือที่เราเป็นเจ้าของมันในขณะที่เรามีชีวิต อยู่ได้ แต่อย่าไปยึดติดถือมั่นว่านั่นของกู นี่ของกู นี่ตัวกู เพราะตัวเราเอง ก็ ไม่ใช่ ของเรานั่นเอง วันหนึ่งตัวเรามันจะเน่าเปื่อยกลายเป็นดินไป หาใช่ตัว ของเราไม่ แต่ตราบใดที่เรายังอาศัยร่างกายนี้อยู่ เราก็ควรจะใช้ร่างกายนี้ ทำประโยชน์เพื่อผู้อื่น ช่วยเหลือผู้อื่น เพราะว่าสิ่งเดียวที่เราจะเหลืออยู่ เมื่อ เราถูกถอดปลั๊กดับชีวิตลงแล้วเราจะเหลือเพียงความดีหรือความชั่ว(บุญ และบาปเท่านั้นที่จะตามเราไปตลอดเส้นทางเวียนว่ายตายเกิดอันไม่มีวัน สิ้นสุดในเอกภพแห่งนี้ ศาสดาองค์หนึ่งของชาวมุสลิม ท่านเป็นทั้ง พระราชา และ เป็นนักปราชญ์ นามว่า (โซโลมอน) ได้เขียนสุภาษิตและ ปรัชญาคำสอนเอาไว้มากมายหลายเล่ม มีประโยคหนึ่งท่านได้กล่าวเอาไว้ ว่า

“เพราะว่าเขาได้อะไรจากบรรดาการงาน

และ ความเคร่งเครียดในใจ ที่เขาต้องตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์เล่า

ด้วยว่าวันเวลาทั้งหมดของเขา มีแต่ความเจ็บปวด และ กิจธุระของเขา ก่อความสลดใจ ถึงกลางคืนจิตใจของเขา ก็ไม่หยุดพักสงบ นี่ก็อนิจจังด้วย”

แต่ถ้าหากเราสามารถมีชีวิตอยู่ โดยการยอมรับความจริงของความไม่เที่ยงแห่งสรรพสิ่งทั้งหลาย และ ใช้ชีวิตอยู่ด้วยความรู้แจ้ง ไม่ยึดติด ไม่ผูกมัด ไม่หลงไหล ทำใจให้ว่างจากเครื่องผูกมัดทั้งปวง และมองเห็นความตายเป็นเรื่องธรรมดา แต่เห็นการเกิดเป็นเรื่องความทุกข์ มีแต่ทุกข์มาก หรือทุกข์น้อย และความสุขจอมปลอมทั้งหลายที่หลอกล่อให้เราเวียนว่ายตายเกิดมานับไม่ถ้วน ถ้าเรารู้แจ้งเห็นจริงได้ดังนี้ เราก็จะมีชีวิตอยู่อย่างสงบสุข มีแต่การช่วยเหลือรับใช้ผู้อื่น ไม่สุขและก็ไม่ทุกข์ เป็นความว่างเฉย ที่อิ่มบริบูรณ์ ปราศจาก ตัณหา ราคะ แล้วเมื่อถึงวันสุดท้ายของชีวิต เราก็จะจากสถานที่แห่งนี้ไปด้วยรอยยิ้ม และ ด้วยความรู้สึกที่ว่า ในที่สุดเกมส์เกิด แก่ เจ็บ ตาย กำลังจะจบลงแล้ว และ เราจะไม่กลับมาเล่นอีกต่อไป เราจะไม่ต้องลิ้มรสความตายอีกต่อไป ดังที่พระเยซูได้ตรัสบนไม้กางเขนก่อนจะสิ้นพระชนม์ว่า

“สำเร็จแล้ว”

บทที่ 3

ความหมายแห่งชีวิต

เขียนโดย...พระปิติสุข

หลายคนมักถามตัวเองว่า อะไรคือความหมายของชีวิต??

มนุษย์เราเกิดมามีแต่ตัวเปล่าๆ ไม่ได้มีอะไรติดตัวมาด้วย มีเพียงแค่ร่างกายและชีวิต จะหาประโยชน์อะไรไม่ได้เลย ทารกแรกเกิดนั้นนับว่าหาคุณค่าอะไรมิได้จริงๆ แล้วแบบนี้ คุณค่าของมนุษย์คืออะไรล่ะ ค่าของคนก็คือผลของการกระทำนั่นเอง เด็กน้อยค่อยๆคลานค่อยๆหัดเดินจนเติบโตเป็นผู้ใหญ่จนได้รับการศึกษาและจบการศึกษา ก็ยังไม่ได้มีคุณค่าอะไร คนเราจะมีคุณค่าก็ต่อเมื่อ เขาได้ทำอะไรต่อผู้อื่นต่อสังคมต่อประเทศชาติ สิ่งใดก็ตามที่ทำแล้วเกิดประโยชน์ต่อเพื่อนมนุษย์ส่วนรวมนั่นล่ะที่เรียกว่าสิ่งที่มีคุณค่า สิ่งใดที่ทำแล้วเกิดประโยชน์เฉพาะตนโดยไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนของผู้อื่นสิ่งนั้นเรียกว่าการกระทำที่ (เห็นแก่ตัว) คือเอาตัวเองเป็นที่ตั้งหรือเอาตัวรอดเฉพาะตนเอง ตัวอย่างง่ายๆ เช่น ทิ้งขยะลงบนพื้นถนน จอดรถขวางทาง เปิดเพลงเสียงดังรบกวนคนข้างบ้าน ตัวอย่างจากการกระทำแบบนี้เป็นการกระทำที่ไม่สนใจและไม่คำนึงถึงความเดือดร้อนหรือความเสียหายที่อาจจะเกิดขึ้นกับคนอื่นๆ การกระทำแบบนี้เรียกว่า (เห็นแก่ตัว) ดังนั้นความหมายของชีวิตจะมีได้ก็ต่อเมื่อ เราได้ทำอะไรที่มี

ความหมายและเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นนั่นเอง วันนี้ไม่ว่าเรากำลังทำอะไร ทำงานในตำแหน่งไหนก็ตาม เราสามารถสร้างคุณค่าชีวิตให้ตัวเองได้ ด้วยการมอบสิ่งที่ดีที่สุดให้กับผู้อื่น สร้างประโยชน์ให้กับสังคมส่วนรวม ท่านที่เป็นตำรวจก็สร้างคุณค่าชีวิตด้วยการดูแลปกป้องพี่น้องประชาชนด้วยความซื่อสัตย์และด้วยความเสียสละ ทำหน้าที่ของท่านด้วยความยุติธรรม ท่านที่เป็นพ่อค้าแม่ค้าก็ค้าขายด้วยความพอดีไม่โก่งราคาหรือโกงผู้บริโภค ท่านที่เป็นพ่อครัวแม่ครัว ก็ทำอาหารด้วยความตั้งใจสะอาดและถูกหลักอนามัย ท่านที่เป็นนักการเมืองก็ใช้ความรู้ความสามารถที่ได้ร่ำเรียนมาช่วยพัฒนาการศึกษาเพิ่มปัญญาให้เด็กและเยาวชนช่วยแก้ไขปัญหาในสังคมด้วยความซื่อสัตย์จริงใจไม่โกงกินไม่ทุจริตคอรัปชั่น พูดง่ายๆว่าไม่ว่าท่านจะทำหน้าที่ใดๆและมีตำแหน่งใดๆในสังคม ก็ขอให้ตั้งใจทำหน้าที่ของท่านให้ดีที่สุดให้เกิดประโยชน์ต่อผู้อื่นและต่อสังคมให้มากที่สุด สิ่งที่ท่านได้ทำด้วยความตั้งใจนั่นล่ะคือคุณค่าของชีวิตท่าน สิ่งที่ท่านได้ทำนั่นล่ะคือความหมายของชีวิตท่าน คนบางคนทำสิ่งที่มีประโยชน์ต่อคนทั้งครอบครัว

คนบางคนทำในสิ่งที่มีประโยชน์ต่อคนทั้งหมู่บ้าน คนบางคนทำสิ่งที่มีประโยชน์ต่อคนทั้งตำบล คนบางคนทำสิ่งที่มีประโยชน์ต่อคนทั้งอำเภอ คนบางคนทำสิ่งที่มีประโยชน์ต่อคนทั้งจังหวัด คนบางคนทำสิ่งที่มีประโยชน์ต่อคนทั้งประเทศ คนบางคนทำสิ่งที่มีประโยชน์ต่อคนทั้งโลก หากท่านต้องการเป็นหนึ่งในบุคคลที่มีคุณค่าต่อโลกใบนี้ ขอให้ท่านรักในงานสาขา

อาชีพที่กำลังทำ ขอให้ท่านมีความสุขและมีความตั้งใจที่จะทำงานนั้นให้ออกมาดีที่สุด ทำงานนั้นให้ออกมามีประโยชน์ต่อผู้อื่นมากที่สุด ท่านจะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อครอบครัว ท่านก็จะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อบริษัท ท่านจะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อองค์กร ท่านจะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อประเทศชาติ ท่านจะเป็นคนที่มีคุณค่าต่อโลกใบนี้ และเมื่อถึงวันที่ท่านได้หยุดหายใจ เมื่อถึงวันที่ท่านต้องลาจากโลกใบนี้ไป คุณงามความดีของท่านจะยังคงอยู่ในใจของเพื่อนมนุษย์ ชื่อเสียงของท่านจะยังคงเป็นที่จดจำและยังทำให้ลูกหลานของท่านที่ใช้นามสกุลเดียวกับท่านพลอยได้รับเกียรติได้รับการยอมรับและการยกย่องชื่นชมจากคนในสังคมอีกด้วย ดังนั้นจงดำรงชีวิตอยู่ด้วยการทำสิ่งที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น เพราะแท้จริงแล้ว สิ่งที่ท่านได้ทำนั้นแหล่ะคือสิ่งที่เรียกว่า ....**ความหมายของชีวิต**

บทที่ 4

สิ่งที่หายไป

เขียนโดย...พระปิติสุข

"ชีวิตฉันจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าฉันได้งานใหม่ที่ดีกว่านี้ ชีวิตฉันจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าฉันไม่ป่วยไข้ ชีวิตฉันจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าฉันมีเงินเก็บในบัญชีมากกว่านี้"

นี่คือคำถามยอดฮิตในชีวิตคนเรา ทุกวันนี้คนส่วนใหญ่ออกดิ้นรนไขว่คว้าตามหาสิ่งที่ขาดหายไปเพื่อหวังใจว่าจะได้สิ่งนั้นจะได้สิ่งนี้มาช่วยเติมเต็มความต้องการภายนอก นิสัยของมนุษย์คือมักจะมองหาในสิ่งขาดหายไป แต่ไม่มองในสิ่งที่มีอยู่ตรงหน้า เช่น สมัยก่อนท่านที่มีทีวีขาวดำก็เป็นทุกข์ใจเพราะอยากจะได้ดูทีวีสี บ้านที่มีพัดลมก็บ่นว่าชีวิตเราคงจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าเราติดแอร์ ท่านที่ขับรถมอเตอร์ไซค์ก็คิดว่าชีวิตเราคงจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าเราได้ขับรถเก๋ง ท่านที่เป็นนักกีฬาตัวสำรองก็มักจะบ่นว่าชีวิตเราคงจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าได้ลงแข่งในสนามเป็นตัวจริง ท่านที่เป็นลูกจ้างทำงานได้เงินเดือนเก้าพันก็จะบ่นว่าชีวิตเราคงจะมีความสุขมากกว่านี้ถ้าได้เป็นหัวหน้าเงินเดือนเป็นหมื่น ที่ยกตัวอย่างมานั้นก็คือสิ่งที่ขาดหายไปที่มนุษย์กำลังตามล่าไขว้คว้าหามันอยู่ คราวนี้ถ้าเรามาลองมองในมุมกลับกันดูบ้าง เราลองไปดูคนที่เค้านอนกระท่อมโทรมๆ

พัดลมก็ไม่มี ฝนตกทีไรน้ำฝนก็รั่วหยดเปียกไปทั่วทั้งบ้าน ในขณะที่เรานอนอยู่บ้านที่มีหลังคาอย่างดีฝนตกก็ไม่รั่ว เราลองไปดูคนที่เค้าไม่มีวุฒิการศึกษาเที่ยวออกตระเวนหาสมัครงานไปสมัครที่ไหนเค้าก็ไม่รับกลายเป็นคนตกงานไม่มีรายได้ไม่มีเงินเดือน เราลองไปดูคนที่เค้ามีร่างกายพิการต้องนอนเป็นผักคอยให้คนมาป้อนข้าวป้อนน้ำไม่สามารถลงแข่งกีฬาได้ เราลองไปดูคนที่ไม่มีแม้แต่รถจักรยานจะออกไปไหนแต่ละครั้งต้องเรียกรถรับจ้างจะไปทำงานก็ต้องไปรถโดยสารประจำทาง ถ้าเรารู้จักมองโลกให้เป็นเราจะพบว่าสิ่งที่เรามีทุกวันนี้ เป็นสิ่งที่คนอื่นอีกมากมายยังไม่มี ยังมีคนอื่นอีกมากมายที่ลำบากเดือดร้อนยิ่งกว่าเราหลายเท่า ถ้าหากเรามองโลกเป็น เราจะมีความสุขในสิ่งที่เรามี เราจะมีความพึงพอใจในงานที่เรากำลังทำ เราจะมีความสุขกับบ้านที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน ทำไมเราต้องเป็นทุกข์ด้วย ความทุกข์เกิดจากอะไร ก็เกิดจากความที่เราไม่พอใจในสิ่งที่มีอยู่นั่นเอง วันนี้เราลองเปลี่ยนทัศนคติในชีวิตและลองเปลี่ยนมุมมองในชีวิตดู เราลองขอบคุณในสิ่งที่ตัวเองมีอยู่ เช่น ขอบคุณที่ฉันมีงานทำมีเงินเดือนใช้ในขณะที่คนอื่นเค้ากำลังหาสมัครงานกันจนตัวเป็นเกลียวแต่ก็ไม่มีที่ไหนรับเข้าทำงาน ขอบคุณที่ฉันมีรถขับไปทำงานในขณะที่คนอื่นๆอีกมากมายต้องเดินไปทำงาน ขอบคุณที่ฉันมีบ้านให้ซุกหัวนอนในขณะที่คนอื่นๆต้องนอนตามข้างทาง ขอบคุณตู้เย็นที่ทำให้ฉันมีน้ำเย็นไว้ดื่มแก้กระหายยามที่ฉันเหนื่อย ขอบคุณร่างกายที่ยังแข็งแรงทำให้ฉันมีเรี่ยวแรงทำมาหากินเลี้ยงดูครอบครัวได้ดี ขอบคุณต้นไม้ดอกไม้ข้างทางที่ทำให้ฉัน

มองแล้วรู้สึกผ่อนคลายและสดชื่นแจ่มใสทุกครั้งที่ฉันเดินผ่าน ขอบคุณสุนัขที่บ้านที่มันแสดงอาการดีใจเวลาที่ฉันกลับถึงบ้านทำให้ฉันรู้สึกว่ายังมีใครที่คิดถึงฉันอยู่ ในโลกนี้อะไรอีกมากมายหลายอย่างที่รอให้เราขอบคุณและมีความสุขกับสิ่งเหล่านั้น แต่หลายคนมองข้ามมันไป มนุษย์มักมองไม่เห็นคุณค่าของสิ่งที่อยู่ตรงหน้าหรือสิ่งใกล้ตัว และมักจะเพียรพยายามออกไปดิ้นรนค้นหาความสุขจากสิ่งภายนอกที่ไกลตัว ยิ่งตามหาก็ยิ่งรู้สึกเหมือนความสุขจะยิ่งหนีห่างไกลออกไปตลอดเวลา หาได้มามากเท่าไรก็ยิ่งไม่รู้จักคำว่าพอ ยิ่งหาได้มากก็ยิ่งต้องการให้มีมากยิ่งขึ้นไปกว่าที่ตัวเองมีอยู่ บ่อยครั้งที่มนุษย์เราเป็นเช่นนั้น วันนี้เราลองมามีความสุขกับสิ่งที่เรามี ลองชื่นชมในสิ่งที่เราอยู่ใกล้ๆมันเห็นคุณค่าของมัน เพียงแค่นี้เองท่านก็จะเจอความสุข....ที่หายไป

บทที่ 5

ความลับ ในอากาศ

เขียนโดย...พระปิติสุข

ตอนที่ผมยังเป็นเด็ก ผมเคยสงสัยว่า

"อะไรกันนะ ที่มัน ขึง ดวงดาว บนท้องฟ้า ให้ลอยอยู่กับที่ โดยที่มันไม่ล่วงหล่นลงมาใส่โลก"

คำตอบที่ผมได้รับ จากฟากฟ้านั่นก็คือความเงียบ ผมจึงตอบตัวเองว่า

"ความว่างนั่นเอง ที่ขึงดวงดาวต่าง ๆ เอาไว้ไม่ให้หล่นล่วงลงมา"

ตั้งแต่นั้นมาผมบอกกับตัวเองเสมอว่า "ความว่างมันเป็นแค่ เรื่องหลอกลวง"

ผมมีความเชื่อตามประสา เด็ก ๆ ว่า ความว่างนั้น แท้จริงแล้วมัน คือ มวลสารที่เล็กมากจนไม่สามารถจะมองเห็นได้ด้วยตาเปล่า และ มวลสารเหล่านั้น ก็บีบตัวอัดแน่น ทำให้ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ ดวงดาวต่าง ๆ และโลกใบนี้ ถูกความหนาแน่นของมวลสารนั้น บีบเอาไว้ จนลอยเคว้งคว้างอยู่กลาง มวลสารนั่นเอง

ผมเลยพยามหาวิธีพิสูจน์ว่าทฤษฎีของผมถูกต้อง หรือ ไม่ ผมพยามคิดหาหนทางค้นพบมวลสารนั้นให้ได้ และในที่สุดผมก็ค้นพบ มวลสารที่เรียกว่า "ความว่างนั้น" ได้สำเร็จ โดยการใช้มือ โบกไป โบกมา แรง ๆ ผมก็ได้สัมผัสถึงมวลสารที่เรียกว่า ความว่างนั้น มากระทบฝ่ามือผม ถ้าคุณไม่เชื่อก็ลองโบกมือ ไปมา แรง ๆ ดูสิ แล้วคุณจะได้สัมผัส กับสิ่งที่เรา เรียกกันว่า "ความว่าง"

ผมจึงมีความคิดที่ปลูกฝังมาตั้งแต่เด็กว่า

"ความว่าง มันไม่ได้ว่างอย่างที่คิด"

พระราชาโซโลมอนผู้ยิ่งใหญ่ร่ำรวย และ มั่งคั่งที่สุดในสมัยอดีตกาล ได้เขียนปรัชญา และ สุภาษิตเอาไว้อย่างมากมาย ในช่วงเวลาสุดท้ายของชีวิต มีอยู่ข้อหนึ่ง พระองค์ได้ทรงเขียนเอาไว้ว่า

"เพราะสารพัดก็อนิจจัง สารพัดไปยังที่เดียวกัน

สารพัดเป็นมาจากผงคลีดิน และ สารพัดกลับเป็นผงคลีดินอีก"

หรือแม้แต่ในปรัชญาของชาวจีนก็ยังมี วลีที่กล่าวไว้ว่า

"แมงมุมเวลามันชักใย มันจะต้องเว้นที่ว่างไว้เสมอ ตลอดการสร้างใยของมัน"

ความว่าง นั่นอาจหมายถึงการไม่ปรุงแต่ง การไม่อยาก ไม่คาดหวัง

"เหมือนการไม่ผสมสิ่งใด ลงในความบริสุทธิ์"

ความว่างที่แท้จริงนั้น ไม่ได้ว่างเลยสักนิด ความว่างที่แท้นั้นบริบูรณ์ด้วยปัญญาขั้นสูงที่สุด ความว่างนั้นเองที่ให้กำเนิดทุก ๆ สรรพสิ่ง แต่เมื่อเรามองความว่างด้วยดวงตาทั้งสอง เราจะไม่มีทางรู้ได้เลยว่าในความว่างมีสีอยู่ในนั้น 7สี (ปรากฏการณ์รุ้งกินน้ำ) และ เมื่อเรามองความว่างในอากาศ เราก็ไม่เคยรู้เลยว่า

มันมีข้อความ /มีข้อมูล /มีหนัง /มีเพลง /มีภาพ /มีเสียง /มีคลื่น /มีสิ่งสารพัด

ที่กำลังวิ่งผ่านไปมาอย่างสลับซับซ้อนอยู่ในความว่าง ที่เราไม่เคยมองเห็น ตัวอย่าง เช่น

ระบบ (sms /wireless /mms /msn /fm /am /บลูทูธ และ อื่น ๆ อีกมากมาย)

สิ่งเหล่านี้ล้วนมีตัวตนอยู่ในความว่างเปล่า โดยที่เรามองไม่เห็นด้วยสายตาทั้งสิ้น เห็นรึยังว่า

(เพียงเอามือคว้าอากาศเปล่า ๆ เราได้อะไรมาตั้งมากมายทีเดียว)

โดยที่เรามองไม่เห็นมันนั่นเอง เช่นนี้เอง ที่เราจะได้ตื่นรู้ในความจริงว่า ในความว่างนั้นแท้จริงแล้วไม่ได้ว่างเลยกลับเต็มไปด้วยความบริบูรณ์ ความสะอาด ความรู้แจ้ง ความเป็นนิรันดร์

“ความว่างคือ พลังงานชีวิตของเรานั่นเอง หรือ ที่เรานิยมเรียกกันว่า จิต”

นั่นก็พบว่าเป็นความว่างเช่นกัน และ ในความว่างนั้น จิต ก็ได้สร้างความไม่ว่าง ขึ้นมาด้วยปัญญานั่นเอง แต่ความไม่ว่างนั้นถูกกำหนดด้วยมิติแห่งเวลา ที่ถูกสมมุติขึ้นมาว่า มีเบื้องต้น และ เบื้องปลาย

จึงมีการ (เกิด-ดับ +สร้าง-รื้อถอน +รัก-เลิก +ซื้อ-ขาย +หอม- เหม็น +ร้อน-หนาว และ อื่นๆอีกมากมาย)

เห็นได้ชัดเลยว่า จิต ที่เป็นนิรันดร์ ได้สร้างจักรวาล และ โลกนี้ขึ้นมาด้วยปัญญา เพื่อให้จักรวาลได้เห็นว่า จิต

(หรือที่หลายคนเรียกว่า พระเจ้า)

นั้นอยู่เหนือสิ่งถูกสร้างอยู่เสมอ เพราะเมื่อใดที่จักรวาล และ โลกนี้จะอวดว่า

“ข้านี่แหล่ะคือ นิรันดร์”

เมื่อนั้น กาลเวลา จะทำให้จักรวาล และ โลกนี้ มีวาระต้องดับลงทันที แล้วเมื่อนั้น จิต จะปรากฏออกมาด้วยปัญญา เพราะจักรวาล และ โลกนี้ไม่ได้มีจริง จิตเพียงสมมุติพวกเธอขึ้นมา และ เวลาก็ถูกสมมุติขึ้นมาเช่นกัน

โอ้ บัดนี้เราจะไม่ยอมเป็น จิตที่หลับไหล อีกต่อไป แต่เราจะเป็น จิตที่ตื่นแล้ว ซึ่งเปี่ยมด้วยปัญญาชั่วนิรันดร์กาล

“จิตที่ตื่นแล้ว ย่อมไม่มีเบื้องต้น ไม่มีเบื้องปลาย ไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย”

เป็นอยู่แบบนี้อย่างบริสุทธิ์ บริบูรณ์ ไร้ซึ่งมิติกาลเวลา ไร้ขอบเขต ถ้าภาวะแห่งนิพพาน คือภาวะที่ว่างเปล่าแล้วละก็ มันช่างเป็นภาวะที่สมบูรณ์บริสุทธิ์เพียบพร้อมด้วยปัญญา หาใช่การดับสิ้นความรู้สึก ไม่รู้ไม่เห็น แต่เปรียบเหมือน จิตที่ตื่นแล้ว ที่สมบูรณ์แบบจนไม่ต้องการ ไม่อยากได้ ไม่ต้องแสวงหาสิ่งใดอีกแล้วเพราะ

“จิตที่ตื่นแล้ว มันสุดแสนจะเพียบพร้อมสมบูรณ์อยู่แล้วในตัวของมันนั่นเอง”

ทุกวันนี้ผมยังแปลกใจ ว่าทำไม เวลาที่เราใช้สมอง และ ใช้ความคิดอย่างหนัก เพื่อต้องการแก้ปัญหา ที่ซับซ้อนดั่งเงื่อนปมเชือกที่ผูกพันขดรัดกันแน่น เรากลับยิ่งคิดไม่ออก หรือเป็นภาวะที่เรียกว่า “สมองตื้อ”

แต่เมื่อเราปล่อยวาง ผ่อนคลาย และ เลิกคิด พักสมองลง จู่ ๆ ความคิดดี ๆ และ วิธีแก้ปัญหา กลับผุดขึ้นมาเองในสมอง อย่างน่าอัศจรรย์

"จงออกจากความคิด แล้วจะพบปัญญา"

"แผ่นดินของพระเจ้า เปรียบเหมือนเด็กเล็ก ๆ"

คำอุปมานี้ สอนให้เรารู้ว่า

"เด็ก ๆ ในความหมายก็คือ การที่เราไม่ต้องไปคิดอะไรมากมาย"

"แผ่นดินของพระเจ้า ในความหมายก็คือ ปัญญา"

เมื่อนำประโยคมารวมกัน ก็คือ การเลิกคิด ทำให้เกิด ปัญญา นั่นเอง ซึ่งมีความหมายเดียวกันกับ

"จงออกจากความคิด แล้วจะพบปัญญา" นั่นเอง

"ดังนั้นสิ่งที่เรามองไม่เห็นด้วยตาเปล่าเราอย่าคิดว่ามันไม่มี"

พระอาจารย์ ว.วชิระเมธี เคยพูดไว้ในรายการโทรทัศน์รายการหนึ่งว่า

"สิ่งที่พิสูจน์ไม่ได้ทางวิทยาศาสตร์ อย่าคิดว่ามันไม่มี"

ยกตัวอย่างเช่น ความรัก ความโลภ ความโกรธ ความหลง สิ่งเหล่านี้ นำเข้าไปพิสูจน์ในห้องแล็บไม่ได้ และ เราทั้งหลายก็มองไม่เห็นมัน แต่ถามว่า มันมีไหมล่ะ คำตอบก็คือ “มี”

หากวันนี้ เรากำลังพบเจอกับปัญหา ซึ่งดูเหมือนไร้หนทางแก้ ขอให้เราผ่อนคลาย และ เรียนรู้ที่จะปล่อยวางความคิด ให้เราสูดลมหายใจเข้า ช้า ๆ และ ปล่อยลมหายใจออกมายาว ๆ ให้ความคิดของเราจดจ่ออยู่ที่ปลายจมูก คอยดักจับลมหายใจ ที่กำลังเข้าออกอย่าง ช้า ๆ เมื่อหายใจเข้าก็ให้รู้ตัวว่า กำลังหายใจเข้า

เมื่อหายใจออก ก็ให้รู้ตัวว่ากำลังหายใจออก ทำไปแบบนี้ ฝึกไปแบบนี้ อย่างต่อเนื่อง จะทำให้เราเกิดสมาธิ

“เมื่อใดที่เรามีสมาธิ เราก็จะมีสติ

เมื่อใดที่เรามีสติ เราก็จะพบปัญญา

เมื่อใดที่เราพบปัญญา เราก็จะพบวิธีแก้ปัญหา

เมื่อใดเราพบวิธีแก้ปัญหา เราก็พบกับความสุข”

This too shall pass.
เดี๋ยวมันก็ผ่านไป...

บทที่ 6

เดี๋ยวมันก็ ผ่านไป

เขียนโดย...พระปิติสุข

พระราชาผู้ยิ่งใหญ่ และ ร่ำรวย กำลังนอนกลัดกลุ้มพระทัย และ ทุกข์ใจเป็นอย่างมาก พระองค์กังวลใจถึงอนาคตของ ผู้ที่จะมาสืบทอดราชบัลลังค์ ด้วยพระองค์เกรงว่า ผู้ที่จะมาสืบทอดคนต่อไปจากพระองค์ จะไร้ความสามารถ ในการปกครอง และ อาจเป็นจุดสิ้นสุดของ ราชวงค์ ที่บรรพบุรุษของพระองค์ได้สืบทอดกันมายาวนาน พระราชาไม่ยอมทานอาหารมาเป็นอาทิตย์ พระองค์คิดว่าทำไม การที่เรามีเงินทอง และ ทรัพย์สมบัติมากมายก่ายกอง ไหนจะมีที่ดิน มีไร่นา อีกมโหฬาร แต่ทำไมชีวิตเราถึงไม่มีความสุขเลย กลับมีแต่เรื่องที่ทำให้กังวลใจ และ เรื่องทุกข์ใจตลอดเวลา พระราชาจึงรับสั่งให้ทหารออกไปติดประกาศในเมืองว่า ถ้ามีใครทำให้พระราชาหายทุกข์ใจได้ จะทรงยกทองคำพันชั่งให้เป็นรางวัล หลังจากที่ใบประกาศได้ถูกส่งออกไปไปตามหัวเมืองต่าง ๆ ได้ไม่นาน ก็มี ผู้คนมากมายหลากหลายอาชีพ มาลงชื่อสมัคร ขอเข้าไปทำการแสดง และ โชว์พิเศษต่าง ๆ เพื่อให้พระราชา ทรงมีความสุข และ มีรอยยิ้มกลับคืนมาอีกครั้ง ถ้าการแสดงไหนสามารถ ทำให้พระราชามีความสุข และ ผ่านพ้นจากความทุกข์ใจไปได้

“ผู้แสดงคนนั้น ก็จะได้รับรางวัลไปครอง”

เมื่อถึงวันงาน ก็มีผู้คน มากมายหลายอาชีพ เข้ามาทำการแสดง ในท้องพระราชวัง มีการแสดงเต้นรำ มีการแสดงมายากล มีการแสดงกายกรรมผาดโผน มีการแสดงละครสัตว์ มีการแสดงละครตลก มีการแสดงระบำเปลื้องผ้า และ อื่น ๆ อีกมากมายหลายรายการ แต่พระราชา กลับนั่งชมการแสดงเหล่านั้นด้วยอาการเบื่อหน่าย และ เฉยชา พระราชาไม่ได้รู้สึกสนุก หรือ มีความสุขในการชมการแสดงเหล่านั้นเลย เวลาผ่านล่วงเลยไปจนมาถึงคิวของการแสดงสุดท้าย ทหารจึงตะโกนเรียก เบิกตัวนักแสดงให้เข้ามาในท้องพระโรง ภาพที่ปรากฏตรงหน้าพระราชา กลับเป็นเพียง ชายขอทาน ผมยาวรุงรัง เนื้อตัวสกปรก เสื้อผ้าขาดวิ่น กำลังโค้งคำนับแสดงความเคารพอย่างนอบน้อม เสร็จแล้วชายขอทานคนนั้นกลับยืนนิ่งอยู่กับที่ทหารจึงตะโกนสั่งให้ชายขอทานคนนั้น เริ่มทำการแสดงซักที ชายขอทานจึงตอบทหารไปว่า

“ข้าไม่ได้มาแสดงอะไรทั้งนั้น ข้าแค่จะมามอบแหวนวงนี้ถวายให้แด่พระราชา”

ทหารจึงเข้าไปรับแหวนวงนั้นจากชายขอทาน แล้วนำมามอบให้พระราชาได้ลองสวมใส่ ปรากฏว่าใส่ได้พอดี แล้วชายขอทานคนนั้นจึงทูลลากลับไปโดยที่ไม่ได้ทำการแสดงอะไรเลย

สรุปว่าวันนั้นไม่มีการแสดงไหนที่สามารถทำให้พระราชาหายทุกข์ใจได้ จึงไม่มีผู้ใดได้รางวัล แต่ละคนเดินทางกลับบ้านด้วยความผิดหวัง

พระราชาจึงกลับเข้าห้องบรรทม พระราชานอนเอามือก่ายหน้าผาก ด้วยอาการกระสับกระส่ายพลิกตัวไปมาอยู่บนเตียงจนดึกจนดื่น พระองค์ก็ยังนอนไม่หลับ เพราะมีแต่เรื่องกังวลใจ และ เรื่องทุกข์ใจ มารุมเร้าในความคิด และแล้ว พระราชาก็นึกถึงแหวน ที่ชายขอทานมอบให้ขึ้นมาได้ จึงหยิบแหวนขึ้นมาพิจารณา ดูไปดูมา ก็พบกับข้อความบางอย่างที่สลักเอาไว้ อยู่ภายในวงแหวน ข้อความภายในวงแหวน สลักเอาไว้ว่า

“เดี๋ยว มัน ก็ ผ่าน ไป”

ตั้งแต่วันนั้นพระราชาก็เริ่มกลับมามีชีวิตชีวาอีกครั้ง และ เริ่มเรียนรู้ที่จะปล่อยวาง เพราะข้อความที่มากับแหวนวงนี้นี่เองที่เปลี่ยนชีวิตของพระองค์ พระราชาได้ค้นพบสัจจะธรรมความเป็นจริงว่า

“ไม่ว่าความสุข หรือ ความทุกข์ ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตของเรา ไม่นาน เดี๋ยวมันก็ผ่านไป”

ต่อมาพระราชาจึงได้มารู้ในภายหลังว่า ที่แท้ชายขอทานคนนั้นก็คือนักปราชญ์ ที่ปลอมตัวมานั่นเอง

นิทานเรื่องนี้ให้ข้อคิดดี ๆ กับเรา ในเรื่องของการปล่อยวางทางอารมณ์ นั่นเอง มีหลายคน เมื่อความสุขเข้ามาเยี่ยมเยือนในชีวิต ก็อยากที่จะไขว้คว้าความสุขนั้นให้อยู่กับตัวให้นานที่สุดเท่าที่จะทำได้ แต่ในที่สุด ความสุขนั้นมันก็ผ่านพ้นไป เช่นเดียวกันกับคนที่กำลังมีความทุกข์ ก็อยากจะให้ความทุกข์ที่มาเยือนนั้นผ่านไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะเร็วได้

"ความทุกข์ หรือ ความสุข เป็นเรื่องความคิด และ จิตใจ ไม่ใช่เรื่องของกาย"

เหตุฉะนั้นคนเราจะทุกข์ หรือ จะสุขก็ขึ้นอยู่กับการควบคุมความคิด และจิตใจ ถ้าเรามองโลกในแง่ดี มองโลกในแง่บวก ความสุขก็จะผ่านเข้ามาหาเราบ่อย ๆ แต่ถ้าเราเป็นพวกที่ชอบมองโลกในแง่ร้าย ความทุกข์ก็จะผ่านมาเยือนบ่อย ๆ เช่นเดียวกัน น่าเสียดาย บุคคลที่ทุกข์ใจจนถึงขนาดคิดสั้นตัดสินใจฆ่าตัวตาย เสียดายที่คนเหล่านั้นไม่เข้าใจสัจจะธรรมว่า ความทุกข์ที่เขากำลังเผชิญอยู่นั้นต่อให้ หนักหนาสาหัสแค่ไหน

"เดี๋ยวมันก็ผ่านไป"

ไม่มีความทุกข์ใด จะอยู่กับเรา ตลอด 24 ชั่วโมง ความสุขก็เช่นเดียวกัน เพราะว่า

"ความสุขอาศัย ความทุกข์ ในการปรากฏตัว

ความทุกข์ อาศัยความสุข ในการมีตัวตน

หากเราไม่ยึดติดในความสุขฉันใด เราก็จะไร้ซึ่งความทุกข์ฉันนั้น"

สาเหตุหลัก ๆ ที่ทำให้คนเราทุกข์ใจอย่างสาหัส นั่นก็คือ การยึดติดกับความสุขมากเกินไปนั่นเอง

ผมขอยกตัวอย่าง การทดสอบในเชิงอุปมา ว่า

ผมขอให้คุณ แบมือเปล่า ๆ ออกมาข้างหนึ่ง ให้คุณมองที่มือเปล่าของคุณ ผมอยากทราบว่าตอนนี้คุณรู้สึกอย่างไร

คุณตอบว่า "ไม่ได้รู้สึกอะไรนี่ ไม่สุข และ ไม่ทุกข์"

คราวนี้ผมหยิบแบงค์ห้าร้อยมาวางไว้ในมือคุณ แล้วผมบอกว่า เงินนี้ผมยกให้คุณ ทีนี้คุณรู้สึกอย่างไร

คุณตอบว่า "รู้สึกมีความสุขที่ได้เงินฟรี ๆ"

ต่อไปผมหยิบแบงค์ห้าร้อยออกมาจากมือคุณ และผมบอกคุณว่า ผมเปลี่ยนใจ และ ขอเงินคืน คุณรู้สึกอย่างไร

คุณตอบว่า "รู้สึกเสียดาย และ เป็นทุกข์"

นั่นไง ทีนี้ผมอยากให้คุณย้อนกลับไปอ่านในตอนแรกที่คุณแบมือเปล่า ๆ ก่อนที่ผมจะใส่แบงค์ห้าร้อยลงไปนั้น คุณมองที่มือเปล่า ๆ แล้วตอบคำถามผมว่า

“ไม่ได้รู้สึกอะไร ไม่ทุกข์ และ ไม่สุข”

นี่ไงล่ะครับ ภาวะที่ไม่ทุกข์ และ ไม่สุขนี่ล่ะ ที่เรียกว่า (นิพพาน)

แต่ผมยังแปลกใจมากที่ ตอนหลังจากที่ผมเอาแบงค์ห้าร้อยคืนกลับมา คุณกลับตอบคำถามว่า

“รู้สึกเสียดาย และ เป็นทุกข์”

เห็นรึยังครับว่า คุณมือเปล่า เหมือนกัน แต่ ภาวะจิตใจ และ คำตอบ ไม่เหมือนกัน

ก่อนได้เงิน คุณ ไม่ทุกข์ ไม่สุข

พอได้เงิน คุณ สุข

พอเสียเงิน คุณ ทุกข์

ทั้ง ๆ ที่ คุณเสียเงิน เหลือมือเปล่า คุณควรจะกลับไปเริ่มตรงคำตอบที่ว่า “ไม่ทุกข์ ไม่สุข” แต่ที่มันไม่เป็นแบบนั้นก็เพราะ คุณอุปทานไปเอง ว่าเมื่อมีแบงค์ห้าร้อยมาวาง นั่นคือ ความสุข แล้วเมื่อเสียไป มันจึงกลายเป็นความ

ทุกข์นั่นเอง เพราะฉะนั้น ที่มาของความทุกข์ ก็คือ คุณไปยึดติดกับความสุขนั่นเอง ถ้าคุณไม่ยึดติดกับแบงค์ห้าร้อย คุณก็จะไม่ทุกข์ เมื่อ เสียมันไปเช่นกัน ที่ผมยกตัวอย่างมา หวังว่าคงจะเข้าใจนะครับ

แต่ยังไงก็ตามถ้าหากวันนี้ ความสุข มันผ่านเข้ามาในชีวิตของเรา ก็ขอให้เรา อย่างหลงระเริง กับมันมากเกินไป เพราะเมื่อถึงเวลาที่มันผ่านไป เราจะเป็นทุกข์อย่างแสนสาหัส และ ถ้าหากวันนี้ ความทุกข์มันผ่านเข้ามาในชีวิตของเรา ก็ขอให้เรา อย่าท้อแท้สิ้นหวัง และ อย่าคิดสั้น เพราะเมื่อถึงเวลาที่มันผ่านไป ฟ้าหลังฝนย่อมสดชื่นเสมอ

ดังนั้น ขณะปัจจุบันนี้ ไม่ว่าเรา กำลัง มีความสุข หรือ กำลัง มีความทุกข์ พึงระลึกเอาไว้เสมอว่า

“เดี๋ยว มัน ก็ ผ่าน ไป”

ทำเพื่ออะไร
???

บทที่ 7

เพื่ออะไร

เขียนโดย...พระปิติสุข

วันหนึ่ง ขณะที่ผมพาลูกชาย ไปเดินตลาดนัดเพื่อหาซื้อกับข้าวไปทานมื้อเย็น เราสองพ่อลูก ได้เดินผ่านแผงลอยที่วางขาย นาฬิกา หลายยี่ห้อ หลายราคา หลายแบบ คละเคล้าปะปนกันไป นาฬิกาบางเรือน ราคา 100 บาท นาฬิกาบางเรือนราคา 500 บาท และ บางเรือนก็ราคา 1000 บาท

อยู่ดี ๆ ลูกชายผมก็ถามผมขึ้นมาว่า

“พ่อครับ นาฬิกา ที่ราคาแพง มันต่างกันตรงไหน กับ นาฬิกาที่ราคาถูก”

ผมตอบลูกชายว่า “มันต่างกันที่ยี่ห้อมั้ง หรือไม่ก็ ต่างกันตรงที่ราคาของวัสดุที่ใช้ผลิต”

ลูกชายผม ยังถามต่ออีกว่า

“ถ้าเราซื้อ นาฬิกาเรือนที่มีราคาแพงกว่า เวลามันจะเดินเร็วกว่า นาฬิกาเรือนที่ราคาถูกกว่าใช่ไหมครับ”

ผมตอบลูกชายว่า “เปล่าเลย เวลาของนาฬิกา มันเดินเท่ากันทุกเรือน”

ลูกชายผมจึงถาม ด้วยความสงสัยว่า

“ในเมื่อเวลามันเดินเท่ากัน แล้วเราจะซื้อนาฬิกาเรือนที่มีราคาแพงกว่า ไปเพื่ออะไร???”

คำถามนี้ เล่นเอาผมจนปัญญา ไม่สามารถหาคำตอบมาตอบลูกชายได้เลยครับ

ทุกวันนี้มนุษย์เรามักจะไปยึดติดอยู่กับค่านิยม และ แฟชั่น จนไม่ค่อยคำนึงถึงประโยชน์การใช้งานของสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ในแบบที่มันควรจะเป็น คนสมัยนี้ ไม่ว่าจะซื้ออะไรก็ตาม จะเน้นถึงค่านิยม และกระแสของแฟชั่นเป็นหลัก ในการพิจารณา ก่อนที่จะควักกระเป๋าหยิบเงินออกมาจ่าย

บางคนเปลี่ยนโทรศัพท์มือถือ เพียงเพราะว่า กลัวจะอายเพื่อนที่ทำงาน ทั้ง ๆ ที่ประโยชน์ที่แท้จริงของโทรศัพท์มือถือ ก็คือ การติดต่อสื่อสาร หรือพูดง่าย ๆ ก็แค่มีไว้เพื่อ โทรออก กับ รับสายเรียกเข้า เท่านั้นเอง บางคนเปลี่ยนรถคันใหม่ เพราะได้ดูโฆษณาทางโทรทัศน์ ทั้ง ๆ ที่รถคันเดิม ยังไม่เก่า และ ไม่เคยเสียกลางทาง แต่ที่เปลี่ยนคันใหม่ ก็แค่ตามกระแสนิยมของแฟชั่น เท่านั้น สุภาพสตรีหลายท่าน มีนิสัยชอบซื้อ “รองเท้า” ทั้ง ๆ ที่คู่เก่ายังใช่ได้อย่างดี

สุภาพสตรีหลายท่าน มีรองเท้า จอดไว้เต็มบ้าน โดยรองเท้าที่เธอใช้สวมใส่ในชีวิตประจำวัน มีเพียงแค่คู่เดียว ส่วนที่ซื้อมา ก็ขอเก็บเอาไว้ก่อน และ ก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่า จะหยิบออกมาใช้เมื่อไร

อย่าว่าแต่สุภาพสตรีเลยครับ พวกผู้ชายก็เช่นเดียวกัน โดยเฉพาะพวกที่ชอบ แต่งรถ พวกที่รักรถกลุ่มนี้ แทบจะเอาเวลาทั้งชีวิตไปทุ่มเทให้กับรถ เดี๋ยวเอาไปต่อตรงนั้น เติมตรงนี้ ไม่รู้จักจบสิ้น ทั้งที่ความเป็นจริงแล้ว ประโยชน์การใช้งานของรถยนต์ ก็คือ ใช้เป็นที่หลบแดดหลบฝน และ เป็นเครื่องมือที่ใช้ในการเดินทางพาเราไปยังจุดหมายปลายทางเท่านั้นเอง ผู้ชายบางคนมีพระเครื่องอยู่เต็มบ้าน แต่ก็ยังไม่วายไปหา เช่าซื้อ เข้ามาเพิ่มบนหิ้งพระอยู่เรื่อย ๆ ไม่รู้จักหยุดหย่อน

ตัวอย่างที่ผมยกมาคร่าว ๆ นี้ก็เพื่อชี้ให้เห็นว่า คนสมัยนี้มีค่านิยมที่ ชอบทำอะไรตามกระแส ของแฟชั่น จนไม่คำนึงถึงประโยชน์การใช้งานที่แท้จริง ตอนเด็ก ๆ ผมจำได้ว่าเคยดู โฆษณาโทรทัศน์ ของผงซักฟอกยี่ห้อหนึ่ง

ที่มีสโลแกนว่า

"จ่ายแพงกว่า ทำไมล่ะครับ"

นั่นสิครับ ทุกวันนี้ผมเองก็ยังสงสัยอยู่ว่า เราจ่ายแพงกว่า เพื่ออะไร เราเปลี่ยนโทรศัพท์เพื่ออะไร เราเปลี่ยนรถเพื่ออะไร เราเปลี่ยนกระเป๋า เพื่อ

อะไร ทั้ง ๆ ที่ของเดิมที่เรามี ก็ยังใช้งานได้ดี และ สภาพก็ยังใหม่เอี่ยมซะด้วย

คำตอบก็คือ ตามกระแสแฟชั่นนั่นเองครับ สำหรับท่านที่มีเงินเยอะแยะอยากเปลี่ยนก็ตามสบาย ไม่มีใครจะไปกล้าว่าอะไรท่านหรอกครับ แต่สำหรับพวกที่หาเช้ากินค่ำ แล้วอยากจะเปลี่ยนตามแฟชั่นนี่สิ ที่ผมเป็นห่วง

เพราะผมกลัวว่าความอยากมี อยากได้ ของคนที่มีรายได้น้อย จะลงเอยด้วยการ เที่ยวไปฉกชิงวิ่งราว ทรัพย์สินของคนอื่นนั่นไงล่ะครับ ยังไงก็ตามเรื่องของกระแสแฟชั่น มันถือว่าเป็นเรื่องส่วนตัว เป็นความชอบ และ ความต้องการของแต่ละคน ไม่ได้มีใครผิด หรือ ใครถูกหรอกครับ เพียงแต่แนะนำว่า

“ขอให้เราคำนึงถึง ประโยชน์ของการใช้งาน เป็นอันดับแรกครับ”

เราจะได้เก็บหอมรอมริบ ทรัพย์สินของเราเอาไว้ใช้ในยาม เจ็บไข้ได้ป่วยหรือ เก็บไว้ให้ลูกหลาน เราในอนาคต

ถ้าคิดจะตามกระแสแฟชั่น ก็ขอให้คำนึงถึงรายได้ (รายรับ รายจ่าย) ของเราด้วย อะไรที่ไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนใหม่ ก็ใช้ของเดิมไปก่อน แต่ถ้าอะไรที่เราจำเป็นต้องเปลี่ยนใหม่จริง ๆ ก็ขอให้ดูราคาของที่มันเหมาะสมกับฐานะการเงินของเราด้วย เพราะ คนบางคน

“ยอม อดข้าว ไปตลอดทั้งเดือน เพื่อเปลี่ยนโทรศัพท์เครื่องใหม่ ทั้ง ๆ ที่เครื่องเดิมก็ยังใช้ได้เป็นปกติดีอยู่”

ยังไงก็ตาม ผู้ที่อยู่ในฐานะ พ่อ แม่ ก็ควรปลูกฝังค่านิยมที่ถูกต้องให้กับลูกหลาน ให้รู้จักเห็นคุณค่าของเงิน แต่ละบาท กว่าที่พ่อ แม่ จะหามาได้ ต้องผ่านความเหน็ดเหนื่อย ยากลำบากแค่ไหน และ สอนให้ ลูก หลาน รู้จักเก็บออม รู้จักประหยัด และ สอนให้เรียนรู้ถึงการ ซื้อของใช้อย่างคุ้มค่า โดยสอนให้คำนึงถึงประโยชน์ของการใช้งานเป็นหลักในการเลือกซื้อสิ่งของอำนวยความสะดวกต่าง ๆ

ยังไงซะทุกวันนี้ รองเท้า เสื้อผ้า กางเกง และ โทรศัพท์ ของผม ก็ยังใช้งานได้ดีอยู่ เอาไว้รอให้มันขาด หรือ ชำรุดเมื่อไหร่ ผมถึงจะเปลี่ยน และ ถ้าผมเปลี่ยนเมื่อไหร่ ผมจะเอามาอวดทุก ๆ ท่านในโอกาสต่อไป นะครับ

บทที่ 8

ผู้ฝ่าฝืนกฎ

เขียนโดย ...ชินณปพัทน์ สิริรัชชยนนท์

ในชีวิตของคนเรามีคนมากมายหลายล้านคนบนโลก เมื่ออยู่ในสังคมก็อยู่ภายใต้กฎหมาย ในธรรมชาติก็มีกฎของธรรมชาติ ในมนุษย์เราก็มีกฎแห่งความเป็นมนุษย์ ที่ขึ้นชื่อว่า “สัตว์ประเสริฐ” ในทางพระพุทธศาสนา เรียกว่า “ศีล” แปลว่า “ปกติ” หากตัวของเรากระทำสิ่งที่ผิดจากปกติแล้ว โดยขาดซึ่งความสำนึก จะนำมาซึ่งการถูกลงโทษของผลการกระทำของตัวเราเอง โดยหลีกเลี่ยงไม่ได้

ผมเองมีประสบการณ์ส่วนตัวที่เคยเกิดขึ้นกับตัวมาในอดีต ในสมัยที่ยังเคยทำงานอยู่ในภัตตาคารอาหารอิตาเลี่ยนแห่งหนึ่ง ใจกลางเมืองกรุงเทพมหานคร ถ้าหากจะพูดชื่อแล้วทุกคนต้องร้องอ๋อ ที่แห่งนี้ขึ้นชื่อในเรื่องของอาหารที่มีรสชาติเยี่ยม ทั้งเชื้อพระวงศ์ นักการเมือง นักธุรกิจ ดารา นักแสดง หรือคนทั่วไปในระดับชนชั้นกลาง ก็เคยมีโอกาสมาเหยียบที่นี่แล้วทั้งสิ้น สำหรับอาหารอิตาเลี่ยนนั้น ประกอบด้วย อาหารเรียกน้ำย่อย เช่น ขนมปังนุ่ม สลัดผักใส่ชีสไขมันต่ำ อาหารหลักประกอบด้วย สปาเกตตี้ พิซซ่าแป้งบางนุ่ม สเต็กเนื้อ ตับห่าน หรือแม้แต่อาหารทะเล พูดมาถึงตรงนี้ทุกท่านพอจะเห็นภาพได้แล้วนั้นเนื้องานที่ผม

เคยทำ ผมเองไม่ใช่เชฟนะครับ ผมเป็นพนักงานขาย ต้องบอกก่อนว่า สายการเรียนที่ผมจบมาในระดับอุดมศึกษานั้น เกี่ยวกับสายงานด้านการบริการ เกี่ยวกับทั้งการขาย การท่องเที่ยว ซึ่งเมื่อจบแล้วผมจึงเลือกเข้ามาทำงานที่ตรงกับสายที่เคยเรียนมา การเข้ามาเป็นพนักงานขายที่นี่ ถึงแม้ว่าผมเป็นนักศึกษาจบใหม่ มีประสบการณ์ขายยังไม่มาก แต่ลูกค้าส่วนใหญ่ที่ผมเข้าไปขายของนั้นก็มักจะได้การตอบรับเป็นอย่างดี และนี่คือจุดเริ่มต้นของวิบากกรรมครับ

สำหรับสัตว์ที่ผมขายบางส่วน เป็นสัตว์ที่จะต้องขายเวลาที่มันยังมีชีวิต นั่นก็คือ แคนนาเดียนลอฟเตอร์ ซึ่งเป็นกุ้งตัวใหญ่จะประเทศแคนนาดา เมื่อมันตายใหม่ๆ เนื้อมันจะนุ่มและหวานมาก ซึ่งช่วงแรกที่ผมขายนั้นเฉพาะผมคนเดียว ไม่รวมพนักงานท่านอื่น วันหนึ่งๆ ขายได้ 2-3 ตัว ตัวนึงราคาประมาณเกือบ 2,000 บาท ผมทำเช่นนี้มาทุกวันเกือบปี รู้ไหมครับเวลาเขาฆ่าแคนนาเดียนลอฟเตอร์นั้นทำอย่างไร เขาจับใส่น้ำต้มเดือดๆ ช่วงแรกชีวิตผมไปได้สวย เพราะด้วยความที่เป็นคนตั้งใจทำงาน ขยัน และมีอัธยาศัยดีกับเพื่อนร่วมงาน เจ้านายเห็นความสำคัญจึงเลื่อนตำแหน่งให้โดยใช้เวลาไม่นาน และได้รับความไว้ใจ โดยการมอบหมายให้ไปช่วยงานอื่นๆของบริษัทบ่อยๆ

พูดตรงๆว่าผมผิดศีลข้อหนึ่งตลอด โดยการที่ส่งเสริมให้คนผิดด้วย อีกทั้งในเนื้องานนั้น จะต้องมีการเชียร์ขายไวน์ ซึ่งมีราคาแพง

พนักงานขายก็ควรมีความรู้จริงในสินค้านั้นๆ ผมจึงต้องมีการเทสต์ไวน์อย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพื่อการแนะนำสินค้าที่ดีที่สุดให้ตรงกับใจของลูกค้า มาถึงตรงนี้ศีลข้อห้าก็ผิดประจำ เมื่อวิบากกรรมได้สะสมทุกวัน ในช่วงหลังๆนั้น ผมเริ่มมีปัญหาระหว่างการทำงานจากการกระทำของตัวผมส่วนหนึ่ง และคนรอบตัวส่วนหนึ่ง ซึ่งไม่ควรที่จะเกิดขึ้น เหตุการณ์นั้นได้เกิดบ่อยขึ้น แทบจะทุกวัน ความเดือดร้อนในใจของผมตอนนั้นคงเทียบกับความรู้สึกของแคนนาเดียนลอฟเตอร์ไม่ได้เลยสักนิด แต่มันทำให้ผมรู้สึกตัว ถึงทุกข์ทางใจที่เกิดขึ้นซ้ำซาก ถึงตอนนั้นผมแสวงหาทางออกจากทุกข์ โดยการอยากออกจากที่ตรงนั้น หยุดการกระทำนั้น ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป ผมไม่อยากให้ชีวิตผมตกต่ำไปมากกว่านี้

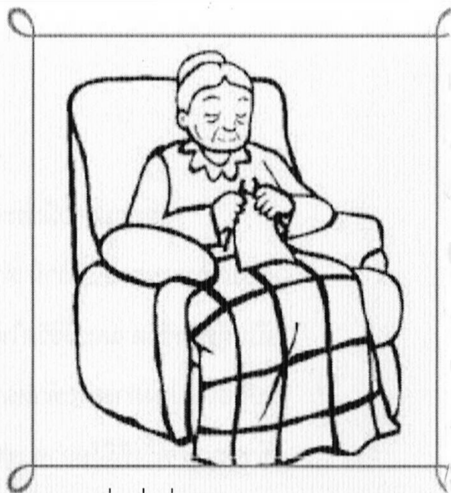
ผมจะเริ่มศึกษาหลักธรรมมะอีกครั้ง หลังจากที่ตัวเองห่างหายการปฏิบัติไปหนึ่งปีเต็มๆ เป็นคนทุจริตศีล และยังไม่ได้สร้างบุญเลย ผมจึงได้รับวิบากกรรมเต็มๆ จนได้มีโอกาสมาเจริญภาวนา ช่วงนั้นผมได้เจอบทสวดมนต์บทหนึ่ง ผมได้สวดและอธิษฐานจิตให้ตัวเองได้หลุดพ้นจากวงจรแบบนั้น ผมทำทุกวัน จนได้มีเพื่อนใกล้ตัวแนะนำงานใหม่ในแบบที่ผมต้องการ ประจวบกับเจอช่วงเวลาที่เหมาะสมจึงไปทำเรื่องลาออกกับเจ้าของบริษัทและฝ่ายบุคคล หลังจากนั้น ชีวิตผมก็เปลี่ยนไป

"ชีวิตใหม่"

จากชีวิตผมที่เคยย่ำแย่มาก ถ้าในภาษาทางการแพทย์คงจะเรียกได้ว่า "โคม่า" แล้ว จิตใจ ก็ได้รับการรักษาอีกครั้ง โดยแพทย์ที่เก่งขั้นเทพ นั่นก็คือ "ธรรมะ" ผมเคยฟังธรรมะประโยคหนึ่งว่า "เห็นทุกข์ จึงเห็นธรรม" ถ้าในทางโลกเรา หรือภาษาธุรกิจคงจะหมายถึง "วิกฤตมาพร้อมกับโอกาส" คือ ถ้าเหตุการณ์เหล่านั้นไม่เกิดขึ้นกับผม ผมคงจะไม่เปลี่ยนเส้นทางชีวิต และผมคงยังไม่พาตัวเองออกมารับโอกาสใหม่ๆในชีวิตที่จะขึ้นอีกนับไม่ถ้วน โดยเบื้องต้นนั้น ขอให้ทุกท่านทำความใจตรงกันก่อนว่า "บทพุทธมนต์" นั้น ล้วนมีความหมายที่เป็นมงคลและแฝงไปด้วยหลักธรรมของพระพุทธองค์ หากเราพิจารณาธรรมตาม บทนั้นก็จะเกิดปัญญาซึ่งสามารถนำมาปรับใช้กับชีวิตได้ อีกทั้งในเรื่องของอานิสงส์ก็จะทำให้เรามีสติสัมปชัญญะ มีความเจริญรุ่งเรืองทั้งทางโลกและทางธรรมยิ่งๆขึ้นไปอีกด้วย บทนั้น คือ พระคาถามหาจักรพรรดิ เป็นบทที่กล่าวถึงการบูชาพระรัตนตรัย การนอบน้อมถึงคุณงามความดีทั้งปวงบนโลก เมื่อผมได้มีโอกาสสวดด้วยการทรงจิตใจสบายๆ และพิจารณาตามความหมายเป็นนิตย์ ผมรู้สึกถึงการเปลี่ยนแปลงในตนเองทั้งภายนอกและภายในตนเอง ในทางวิทยาศาสตร์สามารถอธิบายสิ่งที่เกิดขึ้นเหล่านี้ได้ ผมว่า มันเกิดจาก "จิตใต้สำนึกของเรา" ที่เปลี่ยนแปลงไป กระแสพลังที่ผมส่งออกไปบนโลกเป็นกระแสพลังบวก และสิ่งที่ผมได้รับกลับมา คือ ชีวิตใหม่

ทุกท่านเคยมีประสบการณ์การเฉียดตายมาบ้างไหมครับ (ลองตอบตัวเองนะครับ) ถ้ามี ท่านจะมีความรู้สึกในแบบที่ผมรู้สึกอยู่ตอนนี้ คือ เป็นผู้รอดชีวิต และมีชีวิตใหม่อีกครั้ง การกลับมาในชีวิตผมครั้งนี้ ผมเปลี่ยนแปลงการกระทำหลายๆอย่างเข้ามาสู่ทางธรรมมากขึ้น เช่น การทำบุญทุกครั้งที่มีโอกาส เช่น ช่วยเหลือสัตว์ ให้รอดพ้นจากความตายอย่างทรมาน ช่วยเหลือคนที่ตกทุกข์ได้ยาก เป็นพุทธศาสนิกชนที่ดีในการทะนุบำรุงพระพุทธศาสนา อยู่ในศีลห้าเป็นนิตย์ และสวดมนต์ภาวนาทุกๆวัน จบมาถึงขณะนี้เหตุการณ์ที่ผมได้เล่ามานั้น ผ่านมาแล้ว 3-4 ปี เป็นประสบการณ์ที่ถือว่าเป็นจุดเปลี่ยนชีวิตของผม ก่อนหน้านี้ผมได้ทำงานเป็นพนักงานในกระทรวงการท่องเที่ยว ได้มีโอกาสดีๆในชีวิตในการไปศึกษาดูงานต่างจังหวัด ได้มีโอกาสใกล้ชิดกับผู้ใหญ่ในธุรกิจต่างๆ ตอนนี้ผมมีความสุขดีครับ ผมกำลังเรียนปริญญาโทอยู่ที่ต่างประเทศ เมื่อจบแล้วคงทำงานระหว่างประเทศระยะหนึ่ง และทำธุรกิจส่วนตัว เมื่อมีเงินได้ตามเป้าหมายแล้ว ก็จะสร้างมูลนิธิ ที่ช่วยเหลือสังคมต่อไปในอนาคตครับ

ทุกๆท่านอ่านมาถึงบรรทัดนี้ ขอให้ท่านหา “จุดเปลี่ยนของชีวิต” ให้เจอ แล้วท่านจะได้ “ชีวิตใหม่” ในเร็ววันนี้ครับ โชคดีครับ

บทที่ 9

อาม่า

เขียนโดย...สุวพัชร ศันสนียชีวิน

สมัยฉันเป็นเด็ก ได้เรียนรู้อะไรมากมายจากคนๆ หนึ่ง ซึ่งนั่นก็คือ "อาม่า" ของฉันเอง อาม่าเป็นคนที่ฉันรักมาก และอาม่าก็รักฉันมากเช่นกัน

อาม่ามีวิถีการดำเนินชีวิตแบบเรียบง่าย ตื่นเช้าตักบาตร และทำกิจวัตรประจำวันตามปกติ ในตอนที่ฉันยังเป็นเด็ก อาม่าพยายามสอนให้ฉันเป็นคนดีเสมอ แต่อาจด้วยเพราะตอนนั้นฉันยังเด็ก และด้วยวิธีการสอนสมัยก่อนนั้น จะใช้วิธีการตีอย่างเดียวหากทำไม่ถูก ทำให้บางครั้งฉันเองก็ไม่เข้าใจถึงเหตุผล และยิ่งทำให้ฉันกลายเป็นเด็กหัวดื้อกันไปใหญ่

เหตุการณ์หนึ่งที่จำได้ดี... ย้อนกลับไปเมื่อสมัยฉันอายุประมาณ 17 ปี

ฉันเคยหนีออกจากบ้านเพราะว่าคนแถวบ้านมาใส่ร้ายฉันให้อาม่าฟังว่าฉันสูบบุหรี่ พออาม่าได้ยินดังนั้น คืนนั้นฉันก็โดนตีด้วยไม้ยาวๆ (ฉันไม่รู้จะเรียกมันว่าไม้อะไร มันคือไม้ที่ใช้สำหรับร้านขายของชำเวลาสอยเอาของสูงๆ) ฉันยังจำได้ดีว่า วันนั้นฉันรู้สึกเสียใจมาก และน้อยใจว่าทำไมเป็นแบบนี้ เพราะนั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันโดนตีความเหตุผลว่า เชื่อคนข้างบ้าน

กี่ครั้งต่อกี่ครั้งที่ฉันโดนแบบนี้ ทำให้ฉันเสียใจมาก และร้องไห้หนีออกจากบ้านไปในวันรุ่งขึ้น ฉันไม่เคยรู้หรอกจ้า หลังจากที่ฉันหนีออกจากบ้านไป อาม่าของฉันจะรู้สึกอย่างไร ฉันรู้แต่เพียงว่า ฉันอยู่ข้างนอกน่าจะมีความสุขมากกว่านี้ วันเวลาผ่านไปอย่างรวดเร็ว ไม่นานนัก อาม่าก็มาตามฉันที่โรงเรียนให้ฉันกลับบ้าน อาม่าร้องไห้มาตาม และบอกกับฉันว่า "ข้างบอกมาบอกว่า ล้อเล่น ไม่คิดว่าจะรุนแรงขนาดนี้" แต่ถึงกระนั้น ในเวลานั้น ฉันยังไม่อยากกลับบ้าน อาจจะด้วยเสียใจมากก็เป็นได้

(อย่างที่บอกไป นั่นไม่ใช่ครั้งแรกที่ฉันโดนตีจนช้ำ จากการเชื่อคนข้างบ้าน)

ในความรู้สึกนึกคิดของฉันตอนนั้น ฉันรู้สึกว่าทำอะไรก็ผิดไปหมด แม้ว่าจะทำดีเท่าไร ก็ไม่เคยดี แต่ส่วนลึกของจิตใจฉัน ไม่เคยคิดประชดไปทำอะไรไม่ดีเลยสักครั้ง มีแต่ทำดีต่อไป เพราะยังเชื่อในความดีว่าสักวัน ฉันจะได้ดี

วันแล้ววันเล่าผ่านไป กับการใช้ชีวิตข้างนอกของเด็กคนหนึ่ง มันไม่ได้ราบเรียบนักหรอก ฉันต้องเรียนไปด้วย หางานทำไปด้วย เพราะฉันไม่คิดขอเงินทางบ้านใช้ แต่... เมื่อวันเวลาผ่านไป ความเสียใจในใจฉันมันก็ค่อยๆ ทอนลดลง ฉันจึงกลับมาอยู่บ้าน ฉันเริ่มเปิดตา เปิดใจมองกว้างขึ้น ฉันเริ่มมองเห็นว่า ทุกๆ ครั้งที่ฉันเดือดร้อน ฉันโทรกลับไปหาอาม่า อาม่าก็ยังคงช่วยเหลือฉันเสมอ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของเงินไม่พอใช้ หรือว่าเวลาฉันไม่สบายต้องเข้าโรงพยาบาล อาม่าก็จะตามมาจ่ายค่าโรงพยาบาลให้ และ

อีกหลายๆ เหตุการณ์ที่ทำให้ฉันตระหนักได้ว่า ฉันควรจะกลับมารักอาม่าให้มากขึ้นกว่านี้ ย้อนกลับไปให้ลึกกว่าเดิมในสมัยวัยเด็ก ฉันจำได้ดีว่า ฉันไม่สบายหนักมาก และก็มีแต่อาม่าเท่านั้น ที่พาฉันขึ้นขี่หลังพาไปโรงพยาบาลกลางดึก ตอนเด็ก ฉันเป็นเด็กขี้โรค ก็มีเพียงแต่อาม่า คอยสรรหาของกินดีๆ มาให้ฉัน เพื่อให้ฉันแข็งแรงขึ้น

ใช้แล้ว!!! ทุกวันนี้ฉันเป็นผู้ใหญ่ที่แข็งแรงขึ้น เติบโตขึ้น ไม่ใช่เพราะฉันหนีออกจากบ้าน แต่เป็นเพราะความรักของอาม่าที่มอบให้ฉันมาโดยตลอดโดยไม่มีข้อแม้ ทุกวันนี้ ฉันรักอาม่าของฉันมาก ฉันพยายามตอบแทนอาม่าทุกอย่างเท่าที่หลานคนหนึ่งจะสามารถทำได้ พาอาม่าไปเที่ยว, หาของดีๆ ให้อาม่าทาน, เมื่อมีเวลาว่างก็พยายามอยู่กับอาม่าให้มากที่สุด

ฉันไม่รู้หรอกว่า อาม่าจะอยู่กับฉันได้อีกนานแค่ไหน เพราะเพียงแค่คิดเรื่องนี้ ก็ทำให้ฉันน้ำตาไหลได้แล้ว (แม้ในขณะที่ฉันกำลังพิมพ์เล่าเรื่องราวนี้น้ำตาฉันก็ไหลออกมา) หากจะให้เล่าเรื่องราวของอาม่านั้น ฉันรับรองได้เลยว่า จะต้องยาวเหยียดแน่ๆ ในวันนี้ฉันจึงขอยกส่วนหนึ่งของเรื่องราวสั้นๆ มาให้อ่านกันก่อน หวังว่าผู้อ่านจะได้ซึมซับความรักของฉันที่มีต่ออาม่า และเข้าใจถึงความรักนั้นเพื่อให้ผู้อ่านตระหนักถึงพระคุณพ่อแม่หรือผู้ที่มีคุณต่อเรา และรักท่านให้มากๆ นะคะ และหากมีโอกาส ฉันจะกลับมาเล่าเรื่องราวของอาม่า ให้เพื่อนๆ ได้ฟังกันอีกค่ะ

บทที่ 10

ทำไม่ได้ หรือ ยังไม่ได้ทำ ?

เขียนโดย...ธวัลรัตน์ ทำทอง

"บางสิ่งที่เรามอง...แล้วบอกตัวเองว่า "ทำไม่ได้" .... แต่ความจริงแล้ว เราแค่ ยังไม่ได้ลงมือ ทำ"

เคยเป็นไหม? มองสิ่งที่ใครๆว่ายาก และก็ บอกกับตัวเองว่า

"เราทำไม่ได้หรอก คนอื่นเค้ายังทำไม่ได้เลย เค้ายังว่ายากเลย แล้วเราจะทำได้ไหม? "

แล้วจากนั้นก็ไม่เคยที่จะสนใจจะทำมัน หรือแม้แต่จะพยายามลองทำดูก่อน.....

"เรา" เป็นคนหนึ่ง ที่เคยเป็นแบบนั้น....!!!! (เมื่อสมัยเรียน)

สมัยก่อน ตอนเรียนชั้นมัธยม เราเรียนโรงเรียนวัดแห่งหนึ่ง ในอำเภอคลองหลวง ปทุมธานี ซึ่งเป็นโรงเรียนขยายโอกาส ที่เปิดสอนถึงแค่ ม.3 ตอนนั้น มั่นใจมากกว่าตัวเองเรียนเก่ง หัวไว สามารถเรียนรู้อะไรได้เร็ว เพราะเกรดเฉลี่ย ไม่เคยต่ำกว่า 3 เลย จนกระทั่ง ชีวิตเดินทางมาถึงช่วงเปลี่ยนผ่านจากชั้นมัธยมต้น ไปเรียน มัธยมปลาย ซึ่งตอนนั้น เราได้ตัดสินใจที่

จะเข้าไปเรียน ที่โรงเรียนรัฐบาลประจำอำเภอ ใกล้บ้าน และมั่นใจว่า หากสอบเข้า ก็น่าจะได้ แต่ก็สอบไม่ติด เพราะว่าไม่เคยอ่านหนังสือเลย ก่อนสอบ สุดท้าย ก็ใช้ระบบ "เด็กฝาก" ที่ได้รับความเมตตาจากครู โรงเรียนเก่า ที่เราเคยสร้างความดีเอาไว้ และท่านมั่นใจมากกว่า เราจะไม่ทำให้ท่านผิดหวัง หรือทำให้ท่านต้องเสียชื่อเสียง เมื่อเข้าไปศึก ณ โรงเรียนแห่งนั้น.....ซึ่งตัวเราเอง ก็ตั้งมั่นเช่นนั้นเหมือนกัน....แต่นั้น ก็ยังไม่ใช่ประเด็นของเรื่องนี้....หลังจากที่เข้าไปเรียน เราได้เลือกเรียนสาย ศิลป์ - คำนวณ หรือ สาย คณิต - อังกฤษ ซึ่งตอนนั้น คิดว่า ถ้าตัวเอง เรียนสายวิทย์ ก็คงเรียนไม่ไหว เพราะขนาดสอบเข้ายังไม่ได้เลย...แต่สำหรับสายนี้ ยังไงก็หนีวิชา วิทยาศาสตร์ ไปไม่พ้น เพราะถึงยังแล้ว ก็ยังคงต้องเรียน วิทยาศาสตร์ พื้นฐานอยู่แล้ว....ซึ่งตอนนั้น (ม.4 ภาคเรียนที่ 1)สิ่งที่ เห็นได้ชัด ในช่วงเวลานี้ ก็คือ เรื่องของ ความแตกต่าง ของพื้นฐานความรู้ เมื่อเทียบกับเรา เด็กโรงเรียนขยายโอกาส กับเด็กเรียนใหญ่ๆ หลายๆคน และทำให้เรา รู้สึกว่า เราด้อยมาก เรียนไม่ทันเพื่อน เรียนไม่รู้เรื่อง ไม่อยากเรียน ไม่สนใจเรียน บางวิชา อย่างเช่น ภาษาไทย คณิต อังกฤษ และวิทยาศาสตร์ เข้าไปถึงห้องเรียน ก็ถึงกับแอบหลับเลยดีกว่า เพราะเรียนไป ก็ไม่รู้เรื่อง โดยเฉพาะวิชาวิทยาศาสตร์ (เคมี) ที่เรียกได้ว่า ไม่ค่อยสนใจเลยก็ว่าได้ ซึ่งผลของการกระทำเหล่านั้น ก็เห็นได้ทันตา เมื่อถึงเวลาที่ต้องสอบ หลังบทเรียน เพื่อทดสอบว่า สิ่งที่ครูสอนไปในบทนี้ นักเรียนเข้าใจ หรือไม่ ? เราอยากจะบอก "คุณครู" เหลือเกินว่า "ไม่

เข้าใจค่ะ" แต่ก็ไม่ได้พูดออกมาเป็นคำพูด แต่สิ่งที่แสดงออกมาให้ครูได้รู้ โดยที่ไม่ต้องบอก ก็คือ ผลคะแนนสอบ 2 เต็ม 20 คะแนน น้อยที่สุดในห้อง ทิ้งห่างจากเพื่อนคนอื่นๆเป็นอย่างมาก (นี่ขนาดยังไม่ถึงกลางภาคนะเนี้ย......จังหวะนั้น บอกตรงๆค่ะ ว่าช็อค!!!! กับตัวเองมาก รู้สึกเลยว่าตัวเองแย่มาก ทำไมถึงปล่อยให้ตัวเองเป็นได้ขนาดนี้ เราคนเดิม คนที่เคยตั้งใจเรียนตอน ม.ต้น หายไปไหน? และคำถามที่ตั้งถามตัวเอง ก็ตามมาเรื่อยๆ ทั้ง ถ้าตกวิชานี้จะทำยังไง? ความไว้ใจจากคนที่ฝากเราจะหมดไปไหม? เราจะทำให้ท่านเสียชื่อหรือไม่? และคำถามสุดท้ายที่ถามกับตัวเอง ก็คือ " เราทำวิชานี้ ไม่ได้จริงๆหรือ?"

หลังจากนั้นไม่มาน เมื่อเข้าสู่บทเรียนถัดไป ของวิชาเคมี เราก็ตั้งสติกับตัวเองใหม่ ตอนนั้นจำได้ว่า เรียนเรื่องเกี่ยวกับ น้ำมัน ของเหลว แก๊ส ถึงการแยกชั้น เมื่อถูกความร้อนในระดับอุณหภูมิต่างๆ "เรา" จากคนที่เป็นเด็ก หลังห้อง ขยับเข้ามากลางๆห้อง (หน้าห้องจะมีที่ประจำของเด็กเรียนอยู่) แล้วก็ตั้งใจฟังที่อาจารย์สอน พร้อมกับจดเล็คเชอร์ ในแบบที่เราเข้าใจง่าย เรารู้เรื่องในสไตล์ของเรา...กลับมาบ้าน ก็ทบทวน สิ่งที่เราเรียนไป แต่การทบทวนของเรา ใช้แบบวิธี ทำความเข้าใจ ไม่ได้ท่องจำ ซึ่งนั้นจะทำให้เราเข้าใจถึงบทเรียนได้ง่ายกว่า และลึกซึ่งกว่าการท่องจำ พอถึงตอนสอบท้ายบท ก็ทบทวนนิดหน่อย......

“สิ่งที่เกิดขึ้นตอนนั้น....ไม่น่าเชื่อ....จาก เด็กสอบตกในบทที่แล้ว ได้คะแนนที่โหล่ กลายเป็น อันดับ 1 ของห้อง ในบทนี้....บอกเลย เด็กเรียนแถวหน้ายังอึ้ง!!! ตัวเรา ก็ยังอึ้งกับผลที่ได้รับเหมือนกัน”

และเหตุการณ์นี้ ก็ทำให้เรารู้ว่า สิ่งที่เรามองว่า “เราทำไม่ได้ เราไม่เข้าใจ แต่ความจริงแล้ว เราแค่คิดไปเอง เพราะตราบใดที่เรายังไม่ได้ลองพยายามทำ เราก็จะไม่รู้เลยว่า เราสามารถทำได้ หรือ ทำไม่ได้จริงๆ”

ซึ่งความพากเพียร เรียนหนังสืออย่างตั้งใจ และสิ่งที่เราประสบ พบเจอกับตัวเองนั้น ก็เหมือนกับหลักธรรม ในพระพุทธศาสนา คือ วิริยะ คือ ความมุ่งมั่นทุ่มเท เป็นความมุ่งมั่นทุ่มเททั้งกายและใจ ที่จะเรียนรู้และทำให้เข้าถึงแก่นแท้ของสิ่งนั้นเรื่องนั้น ถ้าหากกระทำก็จะทำจนเชี่ยวชาญจนเป็นผู้รู้ ถ้าหากศึกษาก็จะศึกษาให้รู้จนถึงรากเหง้าของเรื่องราวนั้นๆ

บทที่ 11

วัยระเริง

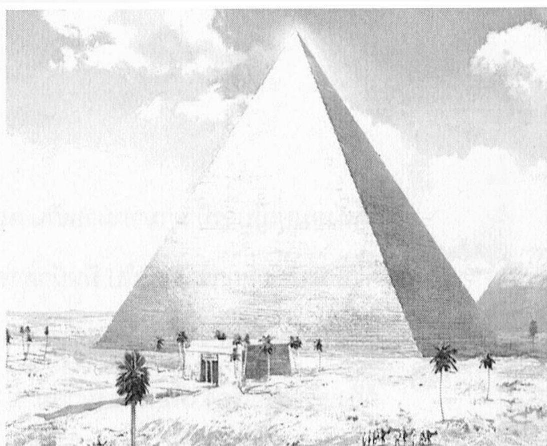
เขียนโดย...ชุน

สมัยก่อน พ.ศ.2534 สมัยนั้นบ้านเมืองก็ยังปรกติเรียบร้อยดี ชีวิตเด็กๆวัยรุ่นตามต่างจังหวัด ไม่มีอะไรมาก เล่นกับเพื่อน ดูทีวีที่มีหนังอินเดียให้ดู ตัวดิฉันเองเรียนกำลังจะจบประถม 6 พ่อแม่ถามว่าอยากเรียนต่อไหม ถ้าอยากเรียนก็จะให้เรียนต่อ มัธยม ไอ้เราความที่เรียนมาทุกวันหลายปีชักเริ่มเบื่อ ก็ตอบเสียงดังฟังชัดไปว่า ไม่อยากอะ อยากไปทำงานกับน้าที่กรุงเทพ (ในใจคิดตื่นเต้นมากเลยจะได้เข้ากรุงเทพแล้ว) พอเรียนจบก็ได้มากรุงเทพจริงๆตอนนั้นอะไรๆก็ตื่นตาตื่นใจไปหมดเข้ามาทำงานกับน้าเป็นงานจิวเวอร์รี่ เป็นคนผลิตนั่นเอง อยู่แถวซอยโกวบ๊อ ชื่อซอยในสมัยนั้นฝั่งธนบุรี ก็ทำงานทุกวันไม่ค่อยได้คิดถึงเรื่องอนาคตเท่าไหร่ เรียกว่าอยู่ทำงานแบบตามเวรตามกรรมเลยก็ว่าได้ เงินเดือนน่ะเหรอ หุหุ ได้เยอะมากเลยเดือนแรกได้700บาท เบิกใช้เดือนละ150บาทได้ล่ะมั้ง มีเรื่องผ่านมาในชีวิตมากมายแต่ไม่เคยเกเรมั่วสุม ไม่เที่ยวเตร่ นี่เป็นสิ่งที่ภูมิใจมากเมื่อนึกมาถึงวันนี้ ทำงานกลับบ้านทุกเทศกาลที่โรงงานหยุด เหลือเงินบ้างไม่เหลือบ้างแม่ก็ไม่ว่าอะไรขอแค่เราไม่เกเรก็พอ อย่างว่าแหระนะทำงานอยู่แบบเดียวที่เดียวพออายุ15เริ่มเป็นสาวก็มีหนุ่มมาชอบพอ

ทำงานที่เดียวกัน ก็คบกันแต่ขอบอกนะว่าสมัยนั้นหนุ่มสาวคบกันได้แค่จับมือเท่านั้น อยู่มาวันหนึ่งแฟนเมาชวนเราไปคุยทะเลอะกันเพราะเราไม่อยากให้เค้าดื่มเหล้า ก็เลยโดนแฟนขืนใจในคืนนั้น แต่เพราะเป็นแฟนก็เลยต้องแต่งงาน มีลูกด้วยกันหนึ่งคน ก็ยังทำงานจิวเวอรี่เหมือนเดิมแต่ย้ายจากฝั่งธนมาอยู่ฝั่งสาธร ก็วนเวียนอยู่อย่างนั้นเหมือนเดิมในทุกๆวันค่าใช้จ่ายมากขึ้นหนี้มากขึ้น (เป็นหนี้เจ้นั่นแหระค่ะเจ้ใจดีมากให้เบิกล่วงหน้าไม่อั้น) วันอาทิตย์หยุดก็ได้มีโอกาสไปเรียนสมาธิที่วัดตามคำสอนหลวงพ่อวิริยังค์ สิรินธโร การเรียนธรรมมะจากที่เราเป็นคนอารมณ์ร้อนมาก ธรรมมะสามารถเปลี่ยนคนได้จริงๆทุกวันนี้เป็นคนอารมณ์ดีใจเย็นลงร้อนบ้างแต่ก็ระงับได้ ชีวิตก็ยังดำเนินต่อไปแบบตามเวรตามกรรมเหมือนเดิมเงินก็ไม่มีเก็บเหมือนเดิม แต่ในความคิดในหัวใจตอนนั้นก็คิดเสมอนะว่าจะทำอย่างไรให้ชีวิตดีกว่านี้สามารถมีเงินเลี้ยงดูพ่อแม่ได้ แต่ก็ได้แต่คิดเท่านั้น เพราะเราจะไปทำอะไรได้เรายังต้องทำงานในที่เดิม งานเดิม เจอคนเดิมๆ และตอนนั้นการที่เราเรียนธรรมมะทำให้เราเกิดปลงได้หรืออย่างไรไม่รู้นะทำให้มีกิเลสมาวุ่นวาย ปัญหาก็เลยมาตกที่แฟนเพราะเราดันเหลือแต่ความผูกพันเท่านั้น(หมดบุญร่วมกัน) ในใจเริ่มเรียกร้องหาความฝันของตัวเองที่มันขาดหายไปในช่วงวัยเด็ก เริ่มต้นเรียน กศน.อีกครั้งเพื่ออยากมีชีวิตดีขึ้นเริ่มเสียดายโอกาสถามตัวเองตลอดเวลาว่า ทำไมตอนนั้นไม่ตอบพ่อกับแม่ไปว่าหนูอยากเรียนต่อค่ะ โตขึ้นจะได้มีงานดีๆมีเงินเลี้ยงครอบครัว ทำไมปล่อยให้ความขี้เกียจมันครอบงำนะ จนมาถึง

พ.ศ.2553 ความไม่คาดฝันก็เกิดขึ้น เป็นจุดเปลี่ยนชีวิต เราตัดสินใจเดินออกมาจากโรงงานที่ไม่มีสวัสดิการอะไรทั้งนั้นยกเว้นเจ้าใจดีมากให้เบิกเงินล่วงหน้าได้ไม่อั้น (เจ้าใจดีจริงๆนะ) ตัดสินใจออกงานจิวเวอรี่มาเลยไปทำงานกับแม่เพื่อนที่เรียนด้วยกัน ทำให้เลิกกันกับแฟนเค้าก็มีแฟนใหม่ลูกอยู่กับเรา ส่วนเราก็ตามหาฝันที่หายไปของตัวเอง(ฝันที่ไม่เคยบอกใคร) คิดว่าสักวันมันต้องดีขึ้นแน่ บางครั้งชะตาชีวิตเราสามารถกำหนดมันได้เองถ้าเราตัดสินใจที่จะกำหนดมันเอง หรือจะนั่งดูมันผ่านไปวันแล้ววันเล่าโดยที่เราจะแก่ไปกับโต๊ะทำงาน(อันนี้มีตัวอย่างคนเก่าแก่ในโรงงาน) แต่ถ้าเรามานั่งคิดว่าแล้วแต่เวรแต่กรรม บางครั้งเราอาจจะคิดผิดเพราะเวรกรรมใหม่เรากำหนดเอง ตอนนี้เราก็มาเริ่มจากศูนย์อีกครั้งยอมใช้กรรมที่ก่อแต่มันคือความฝันและตั้งใจ ได้มีบริษัทเป็นของตัวเอง เราได้อยู่กับลูกเลี้ยงลูกเองซึ่งถ้ายังทำงานอยู่ในโรงงานก็ไม่สามารถเลี้ยงลูกเองได้ต้องฝากยายเลี้ยงจนเค้าโตแล้วเค้าจะเป็นอย่างไร จนมามีแฟนใหม่เค้าไม่รวยนะแต่เป็นคนดีมากคนหนึ่งเลยอยู่ด้วยแล้วสบายใจ ได้เอาลูกมาอยู่ด้วยก็เพราะเค้าเรื่องนี้เป็นเรื่องจริงที่เด็กสมัยนี้อาจไม่เข้าใจ แต่จุดที่อยากให้เป็นอุทาหรณ์สำหรับเด็กผู้หญิงที่กำลังอ่านอยู่ว่าโอกาสเราเองเท่านั้นที่สร้างได้ มีไม่บ่อยหรอกที่ใครจะมายื่นโอกาสให้เรา ต้องโชคดีจริงๆเท่านั้น เรียนให้สูง เรียนในสิ่งที่ตัวเองชอบและถนัด สร้างความฝันและทำตามความฝันที่ตั้งใจ จะได้ไม่มานั่งเสียดายเวลาที่เสียไป

ถ้าเป็นไปได้อย่ารีบมีแฟนมีครอบครัวตอนอายุยังน้อยเพราะเมื่อในวันนึงเราคิดได้ อาจมีความคิดเปลี่ยนจากตอนเด็กๆได้ ชีวิตคนเราไม่เหมือนกัน มีเส้นทางที่ต่างกัน และนี่คือเส้นทางของเราที่เราเลือกเองและจะเดินหน้าต่อไป

บทที่ 12

พลังแห่งความสำเร็จ

เขียนโดย...ยุพา หมั่นตลุง

มนุษย์เราเมื่อท้อแท้และสิ้นหวัง จะทำให้จิตใจ พลังกายอ่อนแอตามลงไปด้วย มองดูเส้นทางที่เดินตัน เหมือนประตูทางออกปิดลงล็อคด้วยกุญแจหนา ในใจคิดแต่ว่าฉันคงออกไปไม่ได้แล้วทำยังไงดี ร้องให้คนช่วยก็ไม่มีใครได้ยิน เคว้งคว้าง โดดเดี่ยว เดียวดาย แล้วจะทำยังไง เราถึงจะออกจากห้องที่ล็อคด้วยกุญแจหนานี้ได้ พลังใจและพลังกายที่เข้มแข็ง สติและปัญญาเท่านั้นถึงจะช่วยเราออกจากประตูที่ล็อคนี้ได้ ผู้เขียน ได้หมายถึง ขอให้ท่านทั้งหลายที่กำลังอ่านบทความนี้ จงใช้สติ จงทำใจให้สงบ ค่อยๆคิด ค่อยๆแก้ไขปัญหาชีวิต เมื่อเราเจอปัญหาและอุปสรรคมากมาย ประดังเข้ามาจงอย่าพึ่งท้อ จงใช้ใจและสติคิดเสมอว่า เมื่อก่อนเราเจออุปสรรคและปัญหา เราแก้ไขอย่างไร จะปัญหาเล็กหรือปัญหาที่ใหญ่หลวงเราก็สามารถผ่านจุดนั้นมาได้ เพราะอะไร เราทำยังไงเราถึงผ่านจุดนั้นมาได้ คนเราเกิดมามิได้เท่าเทียมกัน บางคนเกิดมาเกิดในชาติตระกูลที่ดี มีพร้อมทุกอย่าง เพราะอะไร เพราะกี่ร้อยพันชาติที่แล้ว

ได้สั่งสมบุญบารมี มามากมายเกิน คณานับได้ บุญกุศลเหล่านี้ที่เคยได้ทำ จึงมาสนอง ทุกๆชาติภพไป มีหน้าตาสดสวย หล่อเหลาหมดจด งดงาม ผิวพรรณผ่องใส วาจาสุภาพ อัธยาสัยดี ใครเห็นรักใคร่ชื่นชมทำกิจการงาน ก็ยิ่งเจริญ รุ่งเรือง เพื่อนพ้องมากมาย ทรัพย์ มาก กัลยาณมิตรห้อมล้อมซึ่ง เราเรียก บุคคล เช่นนี้ว่า ผู้ ประเสริฐด้วยทรัพย์ ทั้ง3 ประการ

1. ทรัพย์ ทางกาย คือ. เงิน ทอง บ้าน รถ ที่ดิน รูปสวย หน้าตาดีผิวพรรณ ผุดผ่อง อย่างนี้ เป็นต้น

2.ทรัพย์ ทางวาจา คือ คำพูด พูดเพราะ พูดจาอ่อนหวาน พูดอะไร ใครก็ ฟังก็เชื่อถือ คำพูดมีสัจจะ ตรงไป ตรงมา

3.ทรัพย์ทางใจ จิตใจสะอาด จริงใจ ซื่อสัตย์ ตรงไปตรงมา มีเมตตา ช่วยเหลือ แบ่งปัน ผู้อื่น อยู่เป็นนิจ

หาก ผู้ใดมีครบทั้ง3 ประการนี้ จึงเรียกว่า ผู้ประเสริฐ ด้วยทรัพย์ทั้ง3 ประการทุกอย่างล้วนเกิดจากบุญเก่า บุญกุศลที่เราสะสมมาทั้งสิ้น ความดี ต่างๆ ที่บุคคลเหล่านี้ได้กระทำได้สร้างไว้ มากมายจึงย้อนกลับมา ตอบสนองบุคคลผู้นี้ อยู่เป็นนิจอยู่ร่ำไป บางคนเกิดมาในวรรณ ในตระกูล หรือครอบครัวที่ยากจน การศึกษาน้อยหรือแทบไม่ได้ศึกษาเลย แต่เหตุใด เขาเหล่านี้ สามารถก้าวสู่ความสำเร็จ ขึ้นไปอยู่ตำแหน่งสูงได้

เพราะเหตุใด ก็เพราะว่า บุคคลเหล่านี้ ล้วนไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ที่ผ่านเข้ามาในชีวิตแม้ชีวิตจะเกิดมาลำบากหรือแย่กว่าคนอื่น แต่ก็มิได้บั่นทอนจิตใจและความอดทนความขยันหมั่นเพียร ของเขาไปได้เลย

ยกตัวอย่างของผู้เขียนเองก็ประสบพบเจอ ความยากลำบากมากในชีวิต ตั้งแต่จำความได้ เกิดมากในสภาพครอบครัวที่ยากจนมากถึงมากที่สุด บ้านเก่าเกือบจะพังมิพังแหล่ หากแม้ลมพายุพัดผ่าน บ้านของข้าพเจ้าก็พังลงในทันทีบันไดทางเดินถูกมัดขึ้นด้วยเชือกที่ใช้มัดหรือล่ามวัวควาย ยามฝนตก หลังคาบ้านมีรอยรั่วมากมาย น้ำฝนหยดลงต้องหา ถังหรือกะละมังมารองน้ำที่หยดจากรูรั่วน้ำจากพระพิรุณ ยามนอนก็หนาวยะเยือกจับผิวหนาวสั่นสะท้านทั่วกายผ้าห่มก็บางแสนบาง ขาด แต่ก็ดีกว่าไม่มีอะไรเลยนอนกับเสื่อหรือสาดยามนอนก็มองขึ้น เห็นดาวบนท้องฟ้า จากรูรั่วของหลังคา เสียงกบเขียดร้องระงมทั่วท้องทุ่งนา รองเท้าใส่ไปโรงเรียนก็ไม่มีต้องเดินทางเปล่า ถนนเมื่อก่อนเป็นกรวดไมใช่ลาดยางเหมือนสมัยนี้ แต่ตัวข้าพเจ้าเองก็ผ่านพ้นจุดนี้มาได้ จนเมื่อข้าพเจ้าโตขึ้น และเดินทางมาทำงานที่กรุงเทพ ก็เจออุปสรรคมากมาย การใช้ชีวิตในเมืองกรุงแสนลำบากยากเข็น มาเป็นลูกจ้างเขาเงินเดือน ก็เดือนละ 3,000บาทเช่าห้องเดือนละ500บาท เป็นห้องให้เช่าบ้านไม้ อยู่รวม ซึ่งผู้ให้เช่าแบ่งเป็นห้องเล็กๆให้ผู้เช่าได้อยู่ ห้องใหญ่สุด ราคาเช่าตกประมาณ 1,200บาทในห้องมีเพียงหมอน 1ใบ พัดลมกับผ้าห่มผืนบางๆ ที่ข้าพเจ้าใช้เท่านั้น

ความลำบาก ทำให้ข้าพเจ้าเข้มแข็ง ไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค คิดแต่ว่าอยากให้มารดาบิดา ของข้าพเจ้าได้อยู่สบาย อยู่ดีกินดีมีชีวิตที่ดีกว่าเดิม

ความกตัญญูที่ข้าพเจ้ามี ทำให้ชีวิตข้าพเจ้าผ่านพ้นชีวิตอันลำบากนี้ได้

ด้วยการก้าวเป็นเจ้าของธุรกิจแบรน์ดเสื้อผ้า ได้พบเจอผู้คนมากมายในวงการในชีวิตจริงมิได้โรยด้วยกลีบกุหลาบ เหมือนสุภาษิตที่เขาว่าหากเพียงแต่เราต้องพบเจออุปสรรคมากมายเสียก่อน เราถึงจะได้มีความเข้มแข็งและผ่านจุดๆนั้นมาได้ พลังแห่งความสำเร็จ ก็คือ ความไม่ย่อท้อต่ออุปสรรคข้างหน้า แม้เราจะพบเจอปัญหาหรืออุปสรรคใหญ่มากแค่ไหนหากเราใช้สติ ใช้ปัญญา จงใช้ใจพิจารณาทำจิตใจให้เราสงบ ค่อยๆคิด ว่าเราจะแก้ไขอย่างไร หาก มืดจนไม่สามารถแก้ได้เพียงลำพังจงพึ่งพามิตรสหาย ที่เขาสมารถ ช่วยคิด ช่วยหาทางออก เป็นที่ปรึกษาให้เรา ยามเราอ่อนแอ ปัญหามีไว้ให้แก้ และย่อมมีทางออกเสมอ เพียงแต่ว่าต้องใช้เวลาไม่มากก็น้อย ก็เท่านั้น พลังกาย พลังใจ มีอยู่ทุกที่ ทุกเวลา เกิดได้ ทุกที่ทุกเวลาทุกอย่างจะสำเร็จได้ ขึ้นอยู่กับตัวเราเท่านั้น หนทางมีไว้ให้เดินจงก้าวเดินไปข้างหน้าจงก้าวผ่านอุปสรรค ทั้งหลายให้ได้ ชีวิตคนเรามีอายุไม่เกิน 100ปีหากเราวาดหวังใดไว้ ปราถนาสิ่งใดไว้จงลงมือทำเสีย จงอย่ากลัว

จงอย่าหวั่น ทำตามความปราถนาที่ตนมี ทุกคนย่อมมีพรสวรรค์ติดตัวมาทั้งสิ้นขึ้นอยู่ว่า คุณจะนำพรสรรค์ นี้มาใช้หรือไม่ จะใช้อย่างไร ถึงจะประสบความสำเร็จความตั้งใจ ความมุ่งมั่น นี่แหละ คือพรสวรรค์ ที่

ข้าพเจ้าอยากให้ทุกท่านนำออกมาใช้จงอย่ายอมแพ้ในโชคชะตา ในวาสนา ลิขิตฟ้า หรือจะมาสู้ตัวท่าน ลิขิตเองทุกท่านต้องทำได้ จงเชื่อมั่นในตัวของท่านเอง ข้าพเจ้าเชื่อว่าทุกท่านต้องทำได้ ดำเนินชีวิตด้วยความระมัดระวัง จงอย่าประมาท ทำความดี หมั่นสะสมบุญบารมี กตัญญูต่อพระในบ้านอยู่เป็นนิจนั่นคือ มารดา บิดา ผู้ใดดูแล บุพการี ไม่ลืมบุพการีผู้นั่นย่อมพบแต่ความเจริญรุ่งเรืองในหน้าที่ การงาน ลูกหลานเชื่อฟัง

มีความสุข สมหวัง สมปรารถนาทุกประการ

สุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าขออวยพร และเป็นกำลังใจให้ผู้อ่านทุกท่าน

จงพบและประสบ พลังแห่งความสำเร็จ ทุกประการ

***拔插**头*

แปลโดย...ชินณปพัทน์ สิริรัชชยนนท์ +นัยปภร ยงยุทธมีชัย

目前有很多款游戏，让玩家自己创建角色，创建一个家庭、养宠物等游戏类型。之后，游戏会加载，加载完成的时候你就进入游戏内了。游戏里的角色他会有家庭、职业、对象和孩子，就像模仿现实世界似得。但是你关闭游戏后，一切都会消失回到**原点。“因**为其实它只是幻想而已”

当我们回头来看现实的生活时，你会发现自己会像游戏一样，拔插头后一切都消失。不知道慢还是快，但大家都会碰到这样的结局，没人能逃得掉。

某些人走的时候是自己都晓得。

某些人因事故而走。

某些人因疾病而走。

所以世界万物都会碰到这样的结局，每个人的结局都被注定了。“一切都是幻想”一切都与游戏里面的角色没有区别。我们通过它学会到，在这个世上所有的东西都不是我们的，而属于自己的只有灵魂。我们要珍惜自己的时间，要做有意义的事情。多做善事多做多得，因为当我们离开这个身体后，剩下的是我们的善事。你所做的善事会一直跟着你走。

一位穆斯林的天王叫做所罗门，他是一位国王和哲学家。曾经写过很多俗语和哲学相关的书籍，有一句话叫有名“他从事业有何收获，辛辛苦苦地努力，心里却不踏实，这样算是幸福否？”但如果我们活得痛快自在，能适应自然规律，那么，这就叫做活得幸福，我们需要看透自然的规律，学会拿的起放得下。当道你最后一天的生活，你会放的下走得好，因为你已经看透一切了。像游戏一样的结束，没有什么可遗憾。耶稣天王临走之前曾经说道“结束了”。

监控机

แปลโดย...ชินณปพัทน์ สิริรัชชยนนท์ +นัยปภร ยงยุทธมีชัย

“别把痛苦来回收”

每天我们会碰到N**件事情，每个事件都**给我们带来幸福和痛苦。人的脑里就是脑海的记忆，都会记忆你所经历的事情。每一天人类的记忆都会想什么呢？有一个研究结果表示每天人类的80%**的**记忆都会想到之前的事情，10%**会想到未来，**10%**想**别人的事儿。总结一下，人类都没有想到现在，所以这才是痛苦的渊源，因为你忽略了面前的幸福。**各个宗教的天王**对现在很重视，没有一尊天王说让你不要与以前分开，那为何你不好好珍惜现在的时间呢？如果不好好珍惜现在的时间，那将来怎能成**功呢？**

为何要活在现在呢？因为现在的生活会指定你的将来。现在的生活会让你解脱过去的痛苦，如果想知道将来会怎样，你可以开

始观察现在的自己，因为现在所做的一切能指定你未来的去向。那么，现在就是过去的将来，现在是怎么样？富翁？贫困？成功还是失败？都是过去所赐。很多人经常把过去的痛苦来回收。此话怎讲？因为过去的痛苦已经结束在过去了，何必为难现在的自己？别提现在有些人还把过去的痛苦会收到未来的自己，这是何苦呢？"**幸福易忘，痛苦**难忘..."

世上的所有东西有生有亡，没有什么东西都能永生不灭。

没有人笑过一小时，也没有人哭过一小时。每个事情都会有自己的时间。如一年的四季，没有一生的夏季，也没有一年的冬年，更没有一辈子的雨季，所以我们要走中庸路。一旦观察到自己痛苦，就别太密切的接触，只是看出自己的痛苦就是了。幸福也是如此，别太过兴奋，只要走重用，别太接近，这样就不会太痛苦了。牢记着幸福和痛苦来了，它会走的不会一直存在。人的脑海里也像

电脑的主频，当碰到不愉快时，你要开始优化一下主频了。整理一些记忆，这样就不会太痛苦了。记得每件事来了都会过去的，过去了就是过去了，幸福的事情要好好回忆，痛苦的事情就忘记吧，要学会拿得起**放得下**。**不要太**过度做什么，主要是走重用路，会让自己走的更远走得更稳。活在现实在现在，把自己当成一个监控机，就是看到不要触到。不要与任何事情过度有感情。监控看到很多事件，它却对一切没有任何过度的感情。我们要活在现实的生活，当有空时可以安静地冥想一下，观察自己的呼吸，轻松一下自己的烦恼，慢慢地闭上眼睛，这样会使你的睡眠提升。

生命的意义

แปลโดย...ชินณปพัทน์ สิริรัชชยนนท์ +นัยปภร ยงยุทธมีชัย

许多人都会问自己"**生命的意**义是什么？"**人生下来就没有**带任何东西，只带灵魂和身体来。婴儿刚出生也没有什么**大价**值和意义，那么，人生命的意义何在？人生的意义取决于自己的行为（因果）。从婴儿慢慢地长大，还是不算有意义和价值。那么，意义和价值到底何在？当你为社会做善事做贡献时，这时候人生的意义和价值都会慢慢的发芽。为世界国家社会家庭做贡献，那就说明你的人生友谊以及价值了。要懂得了解自己的责任，这也是一个人生的价值意义。

你认真做的事情等于你人生的意义。

某些人为了家庭而牺牲

某些人为了大村子而不顾一切。

某些人为了国家而拼命。

而某些人为了世界和平做贡献。

如果你想要当一个对世界对**社会有**贡献的人，只要你肯付出和认真，你将成为世上最有担当的人。直到有一天你要走了，你所做的善事会存在这个世界，人们会牢记着惦记着你的好。

所以你要为大局着想，为世界做贡献，因为你所谓社会分忧的一切就是你所寻找的生命意义。

Chapitre 1 caméra surveillance

แปลโดย... Thanyakan Chanthet

"Une détresse recyclé".

Les histoires et les événements entrent dans notre vie, il y a des moments de joie et des moments de détresse. Le cerveau humain est un océan de souvenirs et les expériences qu'il collecte pour le traitement dans le mode de vie. Chaque jour, l'esprit humain, nous a appris avec les 80 pour cent à 10 pour cent, un autre 10 pour cent d'imaginer l'avenir, mais je pense que les gens du pays conclu que en une seule journée que nous, les humains peuvent à peine penser au présent. Voilà pourquoi, en tant que source de détresse et faire plaisir avant de négligé. Prophète, beaucoup, beaucoup de religions ont à se concentrer sur le moment présent seulement. Je n'ai pas de prophète religieux qui nous a appris à utiliser notre temps dans le passé ou fantasmer sur l'avenir. Demandez pourquoi nous avons besoin de le présenter, a l'heure actuelle, seulement parce que cela détermine notre avenir. Maintenant, il est temps de nous faire sortir d'une douleur amère

des événements passés. Si nous voulons savoir à quoi notre avenir va ressembler, je me considère pour vous assurer que nous faisons aujourd'hui. Parce que ce que nous faisons aujourd'hui est ce qui détermine la direction de l'avenir. À l'heure actuelle, cela est le véritable avenir du passé. Aujourd'hui, nous sommes riches ou pauvres, nous réussissons ou échouons. Voilà le résultat des actions dans le passé, nous tous, à l'heure actuelle, il est l'avenir du passé. Et la formation de l'avenir, beaucoup de gens aiment la détresse, il est arrivé dans le passé et se recycle à nouveau aujourd'hui. Elle a également modifié l'affection utilisé dans le futur. Je ne savais pas quoi dire:

"Le bonheur est pas facile la souffrance est difficile à oublier ".

Tout se passe hors tension, il ne restera pas éternellement. Personne ne regrette et ne pleure plus d'une heure. Le sourire heureux assis plus d'une heure aussi bien. Tout est arrivé comme il était situé au large de la météo d'hiver, des pluies d'été est pas chaud toute l'année. La pluie ne tombe pas toute l'année. La neige ne tombe pas non plus toute l'année. Nous devons donc mettre votre esprit au point mort. Lorsque les douleurs viennent, ne soyez

pas dans un esprit troublé. Il suffit de savoir que trop bien. Lorsque heureux, il vient de se passer pour le voir. Ne prenez pas cela pour le mélange, mettez l'humeur à neutre, imprimez simplement a ne pas se penché de chaque côté. Rappelez-vous qu'il est toujours dans votre cœur. Tout ce qui vient dans l'ambiance, que ce soit la joie ou la tristesse, il ne se produit que dans le but de laisser le passé où il est, est à retiré du cerveau. Cerveau, les gens comme les processeurs (CPU: processeur Central Processing Unit de l'ordinateur) quand il est une mauvaise chose à regretter amèrement, rendre les données (Format) de format sur le cerveau. Conditions pour équilibrer le stress. Quand il est bon, ça me fait plaisir de maintenir l'équilibre émotionnel, pas trop lâche. Rappelez-vous l'histoire de la vie, il n'a jamais eu lieu. Il est dans le passé, il est fini. Nous abusons, de la souffrance et du plaisir dans l'instant, alors qu'elle avait disparu. Il ne faut pas le mettre vers le bas, ne pas mettre ces histoires recyclées à nouveau. Mais l'histoire Je suis heureux de l'avoir recyclé. Mais ne vous attendez pas à coller ou le bonheur que cela se produira à nouveau. Ce que nous avons apprécié dans le passé, sera recyclé dans nos cœurs pour être aussi troublé. Ainsi, alors que nous

vivons dans le présent est consciente cette fois. Comment traiter a l'heure actuelle, il est pas difficile du tout, je me concentre sur la respiration, détendez-vous pour agir occasionnel, inspirez aussi longtemps qu'une longue apnée. Respirer en bref, savoir que l'essoufflement, agis comme une CCTV le cerveau est aromatisé imaginer ce qui va venir. Je sais que nous venons de voir. Avoir aucun engagement émotionnel avec la vision elle-même.La CCTV pour voir qui a tué un homme frappé par une voiture qui a été agressé, mais la caméra émotionnellement excité ou ressentir de la pitié ces personnes en vue. Il sert la vue que la caméra ne dormant. Nous sommes censés mettre les émotions ainsi que CCTV. Quand les pensées dérivent à l'image, il arrive juste de savoir que je connais sont à droite, puis la gauche, puis encore à droite. Selon que le prochain souffle. Ou alors que nous travaillons. Je sais que je prends une marche pour attraper consciemment, vous le faire. On appelle cela la conscience. Ici, il a appelé l'expérience actuelle. Alors, profitez du travail que nous faisons. Ensuite, si possible, de trouver le temps ou la nuit sans déranger personne. Méditer, soufflé, se détendre et regarder le feu et a pensé qu'il avait l'air un occupé off aussi. Si vous n'êtes pas en

mesure d'en profiter pour dormir ou se concentrer pour dormir dans une position confortable. Détendez votre corps lentement votre cerveau est progressivement libéré dans le temps, continuer à respirer lentement. Permettre le cerveau de vider l'esprit pour libérer la lumière. Fermez vos yeux et puis, lentement, la bonne nuit de sommeil ...

chapitre 2 Débranchez

แปลโดย... Thanyakan Chanthet

À l'heure actuelle, il y a des jeux d'ordinateur dans lequel les joueurs doivent créer et concevoir les personnages du jeu. Lequel des joueurs eux-mêmes. Tant le choix d'un emplacement sélectionnez votre personnage, choisissez vos aspirations de carrière. Après cela, le jeu est charger, un personnage créé dans le domaine des jeux à la maison, qui sont utilisés pour trouver un conjoint, amant, ami, animal de compagnie. Il y a tout dans ce monde comme dans la vraie vie. Mais lorsque l'ordinateur est arrêté les personnages et tout ce qui en suit a disparu en un clin d'œil. En effet, parce qu'il était tout simplement trop dans l'histoire fictive. Quand nous regardons en arrière et voyons la vie de nous-mêmes et tous les êtres vivants dans l'univers, il y a un jour où nous devons débrancher ou éteindre le cycle de vie tôt ou tard, tous ensemble, certains vous débranche le conscient. J'ai été pris au dépourvu par l'accident de la fiche. D'autres ont été amenés à débrancher, mais qui est tout ce qu'il ya à jour de la vie, débranchez la méthode quelle que soit. Puis tout est dans le

passé. En fin de compte,"Il était juste une histoire fictive. Ce n'est pas très différent de jeux informatiques que nous jouons un peu. "Les leçons que nous avons appris des jeux d'ordinateur, qui donne de la sagesse en dehors du jeu aussi bien. J'ai appris que rien est vrai et rien est vraiment dans notre monde. Nous sommes heureux avec les choses que nous avons ou que nous possédons, comme nous vivons. Mais ne tenez pas fermement enraciné ici que mon corps est le mien, parce que je n'y étais pas. Un jour, il deviendra un sol en décomposition. Oui, notre pas mais aussi longtemps que nous vivons dans ce corps. Nous devrions utiliser ce corps pour servir les autres. Aider les autres parce que la seule chose qui nous reste, quand nous étions en bas, débranchez, éteindre la vie, nous ne différentions le bien ou le mal (le péché et le seul mérite que nous allons le long du cycle de la naissance et de la mort dans l'univers est sans fin.Le Prophète de l'Islam Il était à la fois un roi et un homme sage nommé (Salomon) a écrit et proverbes. enseignements philosophiques dans de nombreux volumes. Il y a une phrase que vous avez mentionné.«Parce qu'il n'a rien de l'affaire.Et le sérieux à l'esprit Il avait travaillé sous le soleil ? Tous les jours mais la douleur et occasionné sa cause. La

nuit son cœur ne se repose pas, cela aussi est vanité "Mais si nous pouvons vivre, en acceptant la réalité de l'impermanence de toutes choses et vivre avec la connaissance non attachée ne lie pas les obsessions ralliés à lier tout l'espace, et la mort est commune. Mais la naissance souffre, mais il y a plus ou moins la souffrance et la joie des imposteurs qui séduisent notre circulation est causé d'innombrables morts. Si nous réfutées ci-dessous. Nous allons vivre en paix. Mais avec l'aide de servir les autres, pas heureux et ne pas souffrir sans cela, la luxure rempli le dernier jour de sa vie. Il est de ce lieu avec un sourire et un sens. Enfin, le jeu est venu à une impasse, et je ne reviendrai plus. Nous ne pouvons plus avoir un goût de la mort. Comme Jésus est mort sur la croix avant."Il est fini".

This story well ... let's really worth reading ...

แปลโดย...ยุพา หมั่นตะลุง

Once Upon a time With one out, begging, begging every day. He wants to have a normal life, so they often beg provisions and stocked. But they stockpiled supplies for many years. His barn was only a little rice. He could not understand why this is so. He decided to find out why

One night, he sneaked in one corner of the house and stared at the commissary, he saw a large rat stole food supplies, he was very angry, shouted to the youngster. "The house has a rich food galore Why would not you want to eat the food at the store, I came with great difficulty, "the youngster said. "Your destiny is not just rice section 8. Walk around the yard It can not have been a grain bin "Lazarus asked the youngster. "Why this is so," the youngster said, "I know you asked me the Buddha.

Lazarus decided Journey to the West, to ask the Buddha. Whatever the reason, there is a fate like this.

I leave you begging He was begging on the way Travel very far until one day he walked home after dark to find one. Knocked on the door A butler came out to ask if there's anything. He would eat a little rice Fit millionaire owner came out to see him. Asked the beggar This is why it is getting dark again. So I beg you to be a millionaire life.

Tell that to ask why the Buddha. Millionaire heard Invite beggars sit in the house. Give him a certain amount of money and provisions. Begging the question why do so. And he told me that reason. My daughter, age 16, and did not ask you to ask why the Buddha as well.

Millionaires had sworn that anyone who makes her say. He would let his daughter marry him. Beggars hear that I think it will go to the Buddha already. We would like to ask him. The beggar asked to pledge to

The beggars traveling through the mountains, then the narrative. He went to a ball The temple is located I asked for water to drink See the rod to form a tin stance very old but spry. The old man gave him water to drink and told him to rest for a moment. I asked

him where to go. Begging me to go to destination The old hands begging them to hurry and say. Buddha asked me to ask you to help. I have practiced meditation for more than 500 years, according to the heaven. Why not fly. He promised the old beggar

Go forward Way through the creek canal. Beggars came to a river. There were a few boats on the river I earnestly beg What should I do It would Skip Begging, crying, and saying, Or that my life would have seemed like the old one, or a giant turtle suddenly popped up above the water. Turtles have to speak Begging the question, why come here crying. Lazarus told me the whole story Tao to say to him, I have a meditative practice to 1000 years, according to a dragon fly away. It was still just a little stove. If you meet the Buddha help me with a question. I'll give you a ride across the river to the opposite bank. Lazarus agreed with joy

Beggars can not remember how to walk another few days. But not for Buddha Where I thought the Buddha. Eden is reached Beggars gutted Falling asleep with my puzzlement.

Suddenly, the Lord Buddha, Buddha asked the beggar Lazarus was very glad. You come this far There is nothing more important

question is yes, yes, putting Kgangai to ask several questions.

Hopefully explain to Kgangai understand. Buddha replied: Yes, but there is one condition that you ask only three questions up only. I have never been asked more than three questions begging answers before the question is asked, I thought it was great, begging the question of whether it is not important at all.

Turtles come to meditate 1000 years ago. Not easy The question they should ask to see.

The 500-year-old practice, it seemed a lot of questions he would ask.

The daughter of a wealthy pity I can not marry you.

His questions would be asked. And then beggars do not hesitate to ask one question.

Buddha replied, Tao refused to relinquish its carapace. You can not become a dragon. The carapace of the turtle is 24th seed pearls evening. It forgo armature It will become a dragon.

The second question he answered, holding his old magic wand the day. Capitalizing on the mind, but the staff is wonderful. Use a stick to knock on the first tee. On the ground, it will become crystal clear creeks. If the old man refused to leave the cast. He is in heaven now.

Beggars glad you asked that question three replied that if she met the man she loved. She goes on to say that And suddenly, the Buddha was gone?

Lazarus felt No matter what the problem itself. Back to the old beggar better. Then he returned Beggars return to river Tao to calculate the probability that the beggars come. So he asked the Buddha said, I beg that you take me across the river before. I will tell you Turtles take beggars across the river Lazarus told the audience Tao then immediately understand Remove the crust from the Panhandle and said lifting. This is the 24th seed pearls evening. Is priceless I have no use for it Let me give it to you

Power of Success

แปลโดย...ยุพา หมั่นตะลุง

The man, frustrated and desperate to keep mentally weak physical forces.

Follow the path down to look at a ton. As the gate closed

The big wheel with the key In my mind, but I would not go out and do better.

Cried for help but no one heard adrift alone.

It also We will leave the lock with a key this big.

A strong will power and physical strength. Consciousness and intelligence, only to be rescued.

We leave the door lock is the author meant to ask you.

Who are reading this, let me calm the mind think gradually, gradually solved.

When we solve life problems and obstacles surge in.

I do not discourage Take heart and mind always think. When we meet obstacles

And how do we fix the problem A small problem or a big problem.

We can get through that, because what we do about us.

Through that has People are born equal, but some people are born.

Born in the family of nations Everything is ready for anything, because of a few hundred thousand.

The halo has accumulated over many countless merit.

These have made it come to life to every nation a fresh look pretty handsome.

Beautiful skin luminosity purely verbal polite AI drug Talks seen better affectionate admiration.

Do the work became more prosperous friends very much goodwill surrounding estate.

We call people like this that the Spanish Rฺi Reap estate with all

three respects.

One is physical agents. Money house, land, car pretty good at this,

and flawless skin.

2 oral agents is the word I speak sweet words to say what I was

hearing.

Trust the words are truthful, straightforward.

The third estate minds clean, straightforward, honest, sincere,

compassionate help others share in perpetuity.

Anyone who has completed all three of those things, so-called line

Rฺi Reap estate with all three respects.

Everything from old merit. Merit that we accumulate all the good

that these individuals.

Did not create it So many people come back to this in perpetuity.

Some people are born to be enriched in Wan family or a poor

family, the less educated.

Or almost not studied at all, but why they can step to success.

Rose to high positions

Why? Because these people. Indefatigable all obstacles The past

come to life

Although life seemed to be born or worse than others. But it's not

debilitating mental and endurance.

Perseverance He has yet to

For example, the author found himself faced many difficulties in

life.

As I can remember Born in a poor family as much as possible.

The old house was almost destroyed much is destroyed. Even if

the winds blow through My house fell down immediately.

Walking up the stairs was tied with a rope or chain used to tie

cattle from the rain and the roof is leaking.

Many rain drops need Bucket or basin Secondary water dripping

from the hole.

Water from Varuna When he was caught cold skin, chills, shivering all over the body.

Covers some of some, but better than nothing. Lying on a mat or a splash

When he looked up, See the stars in the sky The leaking roof Sound frogs sing loudly

Across the field, Shoes, no school Had to travel Formerly a gravel road

Not paved like this But it did not come through at this point. When I

Grow up and go to work in Bangkok. I met many obstacles Life in the city

A difficulty Cart His salary as an employee Was 3000 baht per month

500 baht per month to rent a room Rent a room in a wooden house, which the lessor.

Divided into small rooms to be rented is a big price at approximately 1200 baht.

In the room there was only one pillow slip. Fans with a thin blanket I use only

Difficulties make me, Ehaa strong. But that does not discourage the obstacles

My father and mother I was sick of Well have a better life than before.

I am very grateful that Make a living through this difficult life.

By stepping owned clothing brand. I have met many people in the industry.

In real life, not a bed of roses. Like the proverb that

If only we have to face many obstacles before. We will have to be strengthened.

And point it out.

The power of success, it is indefatigable. The obstacles ahead We will meet

Problems or obstacles much greater if we consider the unconscious mind, use your intelligence.

Mind gradually calmed us think that if we fix the dark and can not solve it alone.

Take on friends to help him in his car to find a solution that helps us when we are consulted.

Failing to solve a problem And always have a solution It just takes time

More or less, just that Karma is not going anywhere anytime, anywhere, any time.

Everything is attainable Up to us There are ways to make a step forward.

What obstacles They have Life is not older than 100 years.

If we draw any money for the Valley. Desire anything ye do, do not be afraid.

Do not be afraid to follow the wishes of their own. Everyone has a talent, gaining the total.

Depending on how you bring special blessings. This use or not to use it, how to be successful.

This voluntary commitment is a talent that I want you to put forth.

Do not give up on the fate or fortune destined to lov

ประวัติโดยย่อนักเขียนรับเชิญ

นางสาว ยุพา หมั่นตลุง

เกิดที่จังหวัดบุรีรัมย์ อำเภอประโคนชัย

จบการศึกษา ชั้นมัธยมปีที่6

โรงเรียนเมืองตลุงพิทยาสรรพ์

ทำงานรับจ้างและเป็นพนักงานบริษัท

ปัจจุบัน ดำรง ตำแหน่งผู้บริหาร แบรนด์เสื้อผ้า อารีอันน่า Arianna

ตั้งแต่ปีพศ 2014 จนถึงปัจุบัน

อาศัยอยู่ที่ กรุงเทพมหานคร

Facebook Arianna Dinatale

1usa1thai@gmail.com

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์ หนังสือ

คุณ ละมัย ลมรินทร์ คุณ ประทีป สุขสำราญ

คุณ ประหยัด รุ่งเรือง คุณรงค์ชัย สากาน

คุณ สมชาย ทองโต คุณ ฌาณิกา ธนัญชยะกุล

คุณ สุมาลี อารีราษฎร์พิทักษ์ คุณ อังคณา แจ่มศรี

คุณ สายทอง โกสินทรจิตร คุณ รัตนา อินศร

คุณ ประคอง นามมันและครอบครัว คุณ วาสนา พรหมอิน

คุณ ศิวรีร์ สุขดี คุณ จาตุชาญ อิงภูริเสถียร

คุณ พรรณวดี แดงอินทวัฒน์ คุณ วิวัฒน์ ลัณธ

คุณ อำไพ แซ่เบ๊ คุณ สุพัตรา บัวเผื่อน

ร้านขายลิขิต คุณ พิสิษฐ์ ธรรมจิตร

ร.ต.ท. พิสิษฐ์ ครุฑแก้ว คุณ ประสาทพร ธรรมเนียม

ร้านอึ้งยังกี่ คุณ เงิน – คุณ ทิพวรรณ รอดชภูม

คุณ สกุล ใบบัว คุณ พยับ แซ่ฉั่ว

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์ หนังสือ

คุณ นิรุตต์ ธรรมกูล	คุณ ชฎารัศมิ์ สารพันธ์
คุณ ปภาดา แพงโสดา	คุณ เศสนารี มณีโรจน์
คุณ สุจินต์ ศันสนียชีวิน	คุณ บุญเลิศ ชวนรุ่งวัฒนา
คุณ มัธฌิมา แจ้งสัจจา	คุณ สุรเดช ใจภูมิ
คุณ เวียงฑ์ลาภ มัธยมจันทร์และครอบครัว	คุณ จักรพันธ์ สุขพรม
คุณ ธนพร สันติวงศ์	คุณ ณัฏฐวุฒิ ไชยะพันโท
ด.ญ. พิมพ์ลภัทร ไชยะพันโท	คุณ เอมอร ตั้งสำเร็จวงศ์
คุณ พิทยา แม่นธนู	คุณ บุษกร มโนใจ
คุณ ประยุทธ กุลวานิช	คุณ ปุญญิศา ซีรอน
คุณ ธนภูมิ ทับทิม	คุณ ยุพา หมั่นตลุง
คุณ ปุณยวีร์ สินหิรัญธนภิญโญ	คุณ นันทพร ศิริพันธุ์
คุณ ชนภัทร์ แซ่ตั้ง	ด.ช. สุชัจจ์ ด.ช. สกล ลาวัณวิสุทธิ์
ด.ญ. วรินทร์ทิรา สุขุมเจริญจิต	คุณ พงษ์ชัย สกุลทรงเดช

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์ หนังสือ

คุณ เพชรรัตน์ แซ่ฉั่ว
คุณ ธวัชชัย พิทักษ์มงคล

คุณ สิงโต วีระอาชากุล
คุณ บุญพา ฉิมนาคบุญ

คุณ กัญยา ฉิมนาคบุญ
คุณ ทัศนีย์ ฉายแสง

คุณ เขมนันท์ และครอบครัว
คุณ อัญชลี แซ่เจี้ย

คุณ วรรณเพ็ญ สุวาสิทธิ์
คุณ กิจกร ลิ้มปลมัย

คุณ ปาลชยาภัสร์ อมรภัครุจจิรา
คุณ พัสตราภรณ์ ปิยะนันท์

คุณ ขนิษฐา ฉันทนโพธิ์กุล และครอบครัว
คุณ ศุภฤกษ์ จึงจันพร

คุณ สุรินทร์ สุรศร และครอบครัว
คุณ พรพรรณ วีระนนท์

คุณ วราภรณ์ พ้นภัยพาล
คุณ กาญจนา ราศรีจันทร์

คุณ เฉวียง ขจรกลิ่น
คุณ ประเทือง ขจรกลิ่น

คุณ ศิริวรรณ ขจรกลิ่น
คุณ สิรารมย์ ขจรกลิ่น

คุณ กัลยา พ้นภัยพาล
คุณแม่ชีสมใจ พันธุเวช

คุณ สมจิตร เจริญสุข
คุณ นิธิรีย์ องค์สุรพงศ์

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์ หนังสือ

ด.ช. วรรณพงษ์ สกุลทรงเดช — คุณ วาสนา จันพิทักษ์

คุณ ประภาพร สิงหเสรี — คุณ สุวพัชร ศันสนียชีวิน

คุณ สุจินต์ ศันสนียชีวิน — คุณ ณรงค์ ชาติเฉลิมพันธุ

MR. ELISEO J. BRAVO — คุณ พัตร ชาติเฉลิมพันธุ

คุณ ณฐิฌา บราโว — คุณ วลัยธัญ ชาติเฉลิมพันธุ

คุณ ธนัชชา บราโว — คุณ คัทยวรรณ ชาติเฉลิมพันธุ

คุณ พรมหมศฤกค์ ชาติเฉลิมพันธุ — คุณ ธนัญกรณ์ ชาติเฉลิมพันธุ

คุณ ณัฐศศิ ชาติเฉลิมพันธุ — คุณ ณปภัช จันทรนิยม

คุณ นิธิรีย์ องค์สุรพงศ์ — คุณ จันทนา ไทรทอง

คุณ กมลวรรณ สรดอนไพร — คุณ พัชร์สิตา โหตะแสงไกวัล

คุณ ฐาปนีย์ เจริญรัฐกาญจน์ — คุณ ช่อฟ้า น้องเพชร น้องพัท

คุณ งึ่งเอง แซ่เล้า — คุณ ลออ ขุดอยู่

คุณ สมบัติ โหตะแสงไกวัล — คุณ พัชรินทร์ เลาย่าง

รายนามผู้ร่วมบริจาคพิมพ์ หนังสือ

คุณ พรุฬห์ คุณ รุ่งทิพย์ หัสบรรณ MR. PARK JUNG HO

คุณ มานัตย์ ภูเดช และครอบครัว คุณ มาลี สุกใส และครอบครัว

คุณ สมพงษ์ ทองดี และครอบครัว คุณ ศรัณยู วงค์ล้อมนิล

คุณ กัญญา เข้มทองดี และครอบครัว คุณ สุนันท์ มานู

คุณ สุกานดา วิสิทธิ์กาศ และครอบครัว คุณ ประยุทธ กุลวานิช

คุณ ณัฐวุฒิ มะโนชัย และครอบครัว คุณ วสันต์ วัชโรทัย

คุณ อุไรวรรณ วัชโรทัย คุณ น้ำฝน วัชโรทัย

คุณ เชิงชาย ระเบียบ พระปิติสุข ธัมมะปีติ

ครอบครัวนกงาม และ ครอบครัวถี่ถ้วน

คุณชินณปพัทน์ สิริรัชชยนนท์

อานิสงส์การแจกหนังสือธรรมะเป็นทาน

1. กรรมเวรจากอดีตชาติจะได้ลบล้าง

2. หนี้เวรจะได้คลี่คลาย พ้นภัยจากทะเลทุกข์

3. โรคภัยไข้เจ็บจากเจ้ากรรมนายเวรจะพ้นไป

4. สามีภรรยาที่แตกแยกจะคืนดีต่อกัน

5. วิญญาณของเด็กที่แท้งในท้องจะได้ไปเกิดใหม่

6. กิจการงานจะราบรื่นสมความปรารถนา

7. บุตรจะเฉลียวฉลาดเจริญรุ่งเรือง

8. บารมีคุ้มครองลูกหลานให้อยู่เย็นเป็นสุข

9. พ่อแม่จะอายุยืน

10. ลูกหลานเกเรจะเปลี่ยนแปลงเป็นคนดี

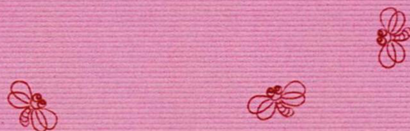
11. วิญญาณทุกข์ของบรรพบุรุษจะพ้นจากการถูกทรมานไปสู่สุคติ

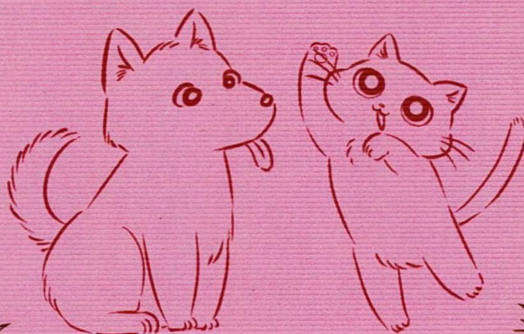
ความสุขอาศัย ความทุกข์ในการปรากฏตัว

ความทุกข์ อาศัยความสุขในการมีตัวตน

หากเราไม่ยึดติดในความสุขฉันใด

เราก็จะไร้ซึ่งความทุกข์ฉันนั้น

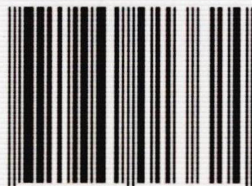
หมวดศาสนา / ธรรมะประยุกต์

ออกแบบปก
ศิริลักษณ์ คำศิริ
กาญจนาวดี นิลเพชร

ภาพปก
สุทธิดา คำประสิทธิ์

facebook : พระอาจารย์ ปิติสุข

125 บาท

นี่...อะไรนะ What happen

พิมพ์ครั้งที่ 1